

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně, pobočka ve Zlíně, rozhodl v hlavním líčení konaném dne 25. listopadu 2015 v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jiřího Dufka a přísedících Ing. Jiřího Kukučky a Ludmily Hřeben Štaudnerové **t a k t o :**

Obžalovaný

M. B.,

nar. XXXX v XXXX, trvale bytem XXXX, XXXX, fakticky bytem XXXX, XXXX,

se podle § 226 písm. c) trestního řádu

z p r o š t ů j e o b ž a l o b y

podané na něho pro skutek, že

v přesně nezjištěné době v pozdních nočních hodinách dne 30.9.2005 do časných ranních hodin dne 1.10.2005 z dosud přesně nezjištěných důvodů nejprve dosud nezjištěným způsobem, bez použití násilí v XXXX, XXXX, okres XXXX, v tu dobu v nezkolaudovaném domě bez čísla popisného, majitele J. Š., překonal vstupní dveře bytu opatřených z vnější strany koulí a dostal se tak do bytu pronajatého a užívaného poškozeným P. N., nar. XXXX,

kterého úmyslně opakovaně napadl velmi intenzivním způsobem v době, kdy poškozený ležel na posteli v úmyslu jej takto usmrtit, kdy poškozeného jednak silou značné až masívní intenzity, hraničící až s brutální intenzitou opakovaně udeřil nezjištěným, velmi pádným těžším tupým předmětem do obličejové části hlavy vlevo, s největší pravděpodobností notebookem následně z bytu odneseným a dále mu velmi ostrým, jednostranně broušeným bodně řezným nástrojem s délkou čepele minimálně deset centimetrů a šířky asi jeden centimetr, silou větší intenzity, opakovaně zasadil celkem třicet bodně řezných ran, z toho tři do oblasti hlavy, dvě do oblasti krku a dvacet pět do přední střední části hrudníku, mírně vlevo, čímž poškozenému způsobil devastační poškození hlavy s deformací obličejové části hlavy, levostrannou zlomeninou čelisti, zlomeninou komplexu lící kosti a horní čelisti vlevo, zlomeninou nosních kůstek, odtržením alveolárního výběžku horní čelisti, mnohočetné a rozsáhlé zlomeniny spodiny a klenby lebni doprovázené mnohočetnými trhlinami tvrdé pleny mozkové s krvácením do obalů mozkových a mnohočetná bodně řezná poranění přední stěny hrudní, osrdečníku a srdce, kdy zejména zvláště závažná a bezprostředně život ohrožující bodně řezná poranění srdce a nitrolební poranění byla bezprostřední příčinou smrti vedoucí i nezávisle na sobě ke smrti poškozeného P. N. a následně z bytu poškozeného odcizil finanční hotovost ve výši přibližně 50.000,- Kč, přesně nepopsané pánské náramkové hodiny zn. Rolex blíže nezjištěné hodnoty a notebook zn. HP, typ nx9020 v ceně 22.347,- Kč, čímž způsobil poškozenému mimo jiné i škodu na majetku v celkové hodnotě nejméně 72.347, Kč,

čímž měl spáchat jednak trestný čin vraždy dle § 219 odst. 1, 2 písm. b) trestního zákona č. 140/61Sb., jednak trestný čin krádeže dle § 247 odst. 1, 2 písm. d) trestního zákona,

neboť nebylo prokázáno, že tento skutek spáchal obžalovaný.

Podle § 229 odst. 3 trestního řádu se poškozené D. Š., nar. XXXX, bytem XXXX, XXXX a K. Ch., nar. XXXX, a A. Ch., nar. XXXX, obě bytem XXXX, XXXX, odkazují s nárokem na náhradu nemajetkové újmy na občanskoprávní řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Brně, pob. ve Zlíně, ze dne 25. 9. 2014, č.j. 69T 6/2014 – 1252, byl obžalovaný M. B. uznán vinným trestnými činy vraždy dle § 219 odst. 1, 2 písm. b) tr. zákona (č.140/61 Sb., dále jen tr. zákona) a krádeže dle § 247 odst. 1 písm. b) tr. zákona, když po provedeném dokazování dospěl soud k závěru, že bylo prokázáno, že dne 1. 10. 2005 v době mezi 01.00 až 04.30 hodin vnikl do bytu v XXXX na XXXX užívaného P. N., kterého usmrtil z blíže nezjištěných pohnutek udeřením tupým předmětem do obličejové části hlavy a zasazením 30 bodně řezných ran do oblasti krku a hrudníku, přičemž následně pak z bytu odcizil notebook. Za to mu byl uložen souhrnný trest odnětí svobody v trvání 14 let za současného zrušení výroku o trestu z rozhodnutí ve věci Okresního soudu ve Zlíně sp. zn. 34T 26/2010. Rozhodnutím Vrchního soudu v Olomouci ze dne 5. 1. 2015, č.j. 6To 102/2014 – 1344, byl rozsudek, proti kterému podal obžalovaný odvolání, zrušen a věc byla vrácena soudu I. stupně.

Dalším rozsudkem ze dne 18. 3. 2015, č.j. 69T 6/2014-1488, byl obžalovaný uznán vinným opětovně trestným činem vraždy dle § 219 odst. 1, 2 písm. b) tr. zákona, jehož spáchání obžalovaným bylo v rozsudku popsáno tak, že „dne 1. 10. 2005 mezi 01.00 hodin a 04.30 hodin v tehdy ještě nezkolaudovaném domě bez čísla popisného v XXXX na XXXX, okres XXXX, vnikl přesně nezjištěným způsobem do bytu pronajatého a první den užívaného poškozeným P. N., nar. XXXX. Zde v ložnici jmenovaného ležícího na posteli opakovaně z přesně nezjištěných pohnutek napadl, a to jednak udeřením velmi pádným těžším tupým předmětem do obličejové části hlavy vlevo silou značné až masivní intenzity, a jednak zasazením celkem třiceti bodně řezných ran silou větší intenzity velmi ostrým, jednostranně broušeným bodně řezným nástrojem s délkou čepele minimálně deset centimetrů a šířky asi jeden centimetr, kdy tři bodnutí směřovala do oblasti hlavy, dvě do oblasti krku a dvacet pět do přední střední části hrudníku, mírně vlevo. Takto P. N. způsobil devastační poškození hlavy s deformací obličejové části hlavy, s levostrannou zlomeninou čelisti, zlomeninou komplexu lící kosti a horní čelisti vlevo, se zlomeninou nosních kůstek, odtržením alveolárního výběžku horní čelisti, dále mnohočetné a rozsáhlé zlomeniny spodiny a klenby lební doprovázené mnohočetnými trhlinami tvrdé pleny mozkové s krvácením do obalů mozkových a také mnohočetná bodně řezná poranění přední stěny hrudní, osrdečníku a srdce, přičemž následkem bodně řezných poranění srdce a nitrolebních poranění poškozený P. N. na místě zemřel.“ Za tuto trestnou činnost a za další sbíhající se trestné činy (dle §§ 215a odst. 1, 185 odst. 1 a 171 odst. 4 tr. zákona), kterými byl uznán vinným rozsudkem Okresního soudu ve Zlíně ze dne 3. 5. 2010, č.j. 34T 26/2010-283, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Brně, pob. ve Zlíně, ze dne 2. 9. 2010, č.j. 6To 319/2010-325, mu byl opětovně uložen souhrnný trest odnětí svobody v trvání 14 let odnětí svobody a rozhodnuto bylo také o povinnosti obžalovaného zaplatit náhradu škody poškozeným D. Š. a K. a A. Ch.

Rozhodnutí o vině obžalovaného popsaným skutkem bylo v návaznosti na předchozí zrušený rozsudek a na zrušovací rozhodnutí odvolacího soudu odůvodněno následovně (doslovná citace odůvodnění předchozího odsuzujícího rozsudku ze dne 18. 3. 2015, zde se pak konkrétně jedná o pasáž popisující průběh dokazování a obsah jednotlivých provedených důkazů, kterážto byla převzata již z odůvodnění prvního odsuzujícího rozsudku ze dne 25. 9. 2014 a na které není nutno ani pro účely nynějšího odůvodnění ničeho měnit).

• • •

Vyjádření obžalovaného:

Obžalovaný M. B. se k věci vyjádřil dvakrát v přípravném řízení po sdělení obvinění, poté písemně v podání zaslaném soudu a poté samozřejmě také v hlavním líčení, kde se jeho vyjádření shodovalo s jeho předchozím písemným podáním.

Ve svém prvním výslechu po sdělení obvinění dne 6. 2. 2014 se obžalovaný odmítl vyjádřit k věci, když pouze vyslovil nespokojenost s dosavadním průběhem trestního řízení, neboť dle jeho názoru byl policií šikanován od doby, co vykonal trest z předchozí trestní věci; dle jeho názoru je policie přesvědčena, že popsaný skutek spáchal, jednalo se o stejné policisty, kteří vyšetřovali i údajnou trestnou činnost vůči jeho bývalé manželce. Vyslovil také nespokojenost se způsobem svého zatčení, z něhož byl psychicky otřesen. Dále se obžalovaný vyjádřil v tom směru, že to, co uvedl včera jako podezřelý, nebyla pravda, když to uvedl pod nátlakem a z obavy o svého syna. (Pro vysvětlení je třeba uvést, že po zatčení dne

5. 2. 2014 a po eskortě do Prahy tehdy ještě podezřelý M. B. policejnímu orgánu sdělil, že popsaný skutek spáchal a že tedy poškozeného zabil.) Dále pak uvedl, že se nezúčastní vyšetření na detektoru lži, neboť nemá v tento přístroj důvěru a k věci bude vypovídat až za přítomnosti obhájce, kterého si sám zvolí (tento výslech proběhl za přítomnosti obhájce ustanoveného soudem).

Další výslech obviněného proběhl dne 10. 4. 2014 za přítomnosti obhájce již obžalovaným zplnomocněného a státního zástupce. Obžalovaný (tehdy obviněný) nejprve uvedl, že poškozeného nezabil, protože ho měl rád, neměl k tomu důvod. Ke svému počínání v kritické době, tedy ve večerních hodinách dne 30. 9. 2005, předeslal, že mu společník poškozeného D. H. toho dne řekl, že nemá jezdit z Otrokovic, protože bude mimo Zlín a poškozený má nějakou schůzku, tak aby byl k dispozici v případě nějakého problému. Na to řekl, že by mu to měl říct P. N. sám, a H. mu řekl, že ho může navštívit v novém bytě, že mu dovezli lednici a že mu proto může pomoci a zeptat se ho na to. On tedy poškozeného v novém bytě navštívil, již si nepamatoval, jak se do domu dostal, kdy dveře od bytu mu otevřela přítelkyně P. J. (N. M. - pozn. soudu). To bylo mezi sedmou a osmou hodinou, v bytě byl přítomen J. a N.. Byl vpuštěn do bytu, šel do obývacího nebo ložnice, kde byl poškozený s J., blbli na posteli. P. N. ho vyzval, ať si postel vyzkouší. On si na postel sedl a vyzkoušel jak pruží. Poškozený mu však řekl, že musí pořádně a společně s J. do něj „drclí“ a on spadl celý na postel, čemuž se všichni smáli. Pak ho N. požádal o odvoz na schůzku do Zlína s tím, že J. nemůže, že to bude na chvíli a poté pojedou zpět do Otrokovic. Do Zlína jeli po osmé večer jeho vozidlem – bílou Octavií Combi. Po cestě na Všemíně N. koupil baterky, cestou telefonoval se S. ohledně místa, kde se nacházel. Na chvíli také zastavili, přitom si povídali, mj. mu poškozený ukazoval, co se naučil v kickboxu, vzájemně si ukazovali nějaké kopy a on asi udeřil N. trochu do nosu, kdy se mu také trochu spustila krev. (Pokud na sebe popis událostí logicky nenavazuje, soud podotýká, že se jedná o téměř o doslovnou citaci výpovědi obžalovaného.) K dalšímu průběhu večera se již obžalovaný po poradě s obhájcem odmítl vyjádřit, odkázal pouze na svůj dopis zaslaný soudu. Vyjádřil se pouze k dotazům vyšetřovatele týkajícím se užívání pervitinu, když jeho krev po zatčení byla pozitivní na metamfetamin, k čemuž uvedl, že sice v minulosti občas pervitin bral, avšak ne v době zatčení, kdy mu ho však podstrčila policie do kapes. Dále k dotazu vyšetřovatele obžalovaný ještě vyjádřil přesvědčení, že pachatelem vraždy je D. H., protože mu (obžalovanému) bylo v minulosti jmenovaným vyhrožováno. Uvedl, že byl svědkem napadení neznámé osoby H. a den poté v televizi zjistil, že policie žádá o pomoc při vyšetřování tohoto napadení, neboť ten muž zemřel; byl přesvědčen, že se jedná o toho neznámého muže, a proto řekl H., že to musí nahlásit. S tím H. nesouhlasil a řekl, že jestli nechce skončit jako P., to je P. N., tak udělá, co mu H. řekne. Řekl také, že to vyšetřují jeho kamarádi od policie. Poté ho ještě udeřil. Krátce poté, se mu ještě stalo, že jej čtyři neznámí muži v kuklách naložili do auta a odvezli na neznámé místo, kde jej zbili. Bylo mu také známo, že N. chtěl H. vyhodit. K dalšímu dotazu vyšetřovatele ještě obžalovaný uvedl, že převážel věci poškozeného v igelitových pytlích ze Zlína do Otrokovic a když je dával do auta, tak se jeden pytel rozešel nebo praskl a on ty věci dával zpátky. Již nevěděl, o jaké se jednalo věci. Tím byl tento výslech ukončen.

Následně se obžalovaný k věci obsáhle vyjádřil v písemném podání, které bylo doručeno soudu po podání obžaloby a o kterém se obžalovaný zmiňoval ve svém výslechu v přípravném řízení. Zde se zabýval mimo jiné i poměry ve společnosti poškozeného, vztahy mezi jednotlivými osobami, údajným odcizením kovového šrotu, i konfliktem se svědkem R., k němuž uvedl, že v jeho důsledku na něho poškozený nijak nezanevřel. Zabýval se také dnem dne 30. 9. 2014, kdy výše citovanou výpověď, týkající se dění uvedeného večera do

návštěvy herny Las Vegas ve Zlíně, ještě rozvinul v tom směru, že když přivezli společně s mechanikem J. (svědek Š. – pozn. soudu) věci poškozeného do Otrokovic byly ve všech dveřích v domě klíče. Po odnošení věcí pak poškozenému telefonovali a ten jim řekl, ať klíče nechají v zámku. K setkání se svědkem S. (v tomto podání osobu, s níž měl mít poškozený schůzku, označil již jmenovitě) ještě přidal spíše své vlastní úvahy, dle nichž mu bylo počinání svědka divné, když z něho nabyl dojmu, jakoby chtěl svědek poškozeného někam vylákat. Předtím mu N. řekl, že by měl od S. dostat 30 mil. Kč. Všiml si, že si S. při telefonování myslel, že je tam N. sám, a když zjistil, že je tam s obžalovaným, řekl, že již klíče našel, a proto jeli do Zlína. Dále ještě obžalovaný ve svém dopise uvedl, že při čekání na S. se poškozenému svěřil, že si nechal předepsat prášky na spaní, protože se doma nemůže vyspat. Na to ho poškozený o ty prášky požádal, neboť toho měl mít v poslední době hodně a taky špatně spal. Ve vztahu k osobě S. ještě obžalovaný uvedl, že by to mohl být „spoluvrah“. Dále obžalovaný uvedl, že se schůzka mezi poškozeným a S. uskutečnila, on během ní čekal v baru, po odjezdu S. šli společně k hracím automatům, kde se poškozenému udělalo nevolno, a proto již chtěl jet domů do Otrokovic. Protože poškozenému nebylo dobře, doprovodil ho obžalovaný až ke vchodovým dveřím, dále již poškozený nechtěl, a poté, co vyšel po schodech nahoru, založil obžalovaný dveře neznámým předmětem, aby se úplně nedovřely, protože si vzpomněl, že tam při přivezení věcí poškozeného uviděl kování na dveře, které potřeboval, a proto se rozhodl, že toto odcizí. Vrátil se do auta a kousek poodjel, aby nebyl viděn, a pak se do domu zadním vchodem vrátil a vzal zde kování. Při odchodu však uslyšel nějaké kroky směrem od baru, který vlastnil H., a proto odešel hlavním vchodem k autu a odjel do baru Na Škole, na který dohlížel, protože mu již dříve volala barmanka, která měla nějaký problém, který však již byl vyřešen. Poté ještě jezdil autem po Otrokovících, jel i směrem na Napajedla, ale již nevěděl, za jakým účelem. Kolem půl třetí až třetí se vrátil domů, kdy mu otevřela jeho manželka, která na něho čekala, a pak šli spát, protože musel v 6.00 vstávat, aby jel do Brna pro tetu a otce, které odvezl domů a odjel za svou přítelkyní do Kopřivnice. Tam mu volal J. a informoval ho o P. (N.) smrti, která ho velmi zarmoutila a šokovala. K dění po této události pak obžalovaný uvedl, že byl také u výslechu na policii, kde nejprve zamlčel odcizení kování a konflikt s R., a proto se příštího dne dostavil na policii sám a vše po pravdě řekl, tedy že do domu skutečně vešel. Den předtím totiž uváděl, že poškozeného vysadil v Malenovicích. Kromě toho se ještě obžalovaný ve svém podání vyjadřoval také k okolnostem svého zatčení a ovlivnění pervitinem, a to obdobně jako ve svých výpovědích z přípravného řízení. Zmínil se i o výhrůžkách ze strany H..

Ve své výpovědi v hlavním líčení se pak k věci vyjádřil zcela shodně, jako je popsáno výše. K doplňujícím dotazům ještě uvedl, že neví, proč svědkyně P. a B. uvádějí, že do baru Na Škole (Krikos) přišel ještě o půl páté ráno, pouze poznamenal, že tyto servírky „chlastaly“ a fetovaly. V uvedenou hodinu již byl doma. Dále uvedl, že 30. 9. 2005 navštívil ráno MUDr. Bařinku kvůli nespavosti, nechal si předepsat léky, a tyto dal i poškozenému, nevzpomínal si ale kolik. Obžalovaný také připustil, že napadl tchána poškozeného, který ho vinil z toho, že ukradl kovový šrot; bezprostřední příčinou napadení bylo, že mu v autě R. zakřičel do ucha, a proto se otočil a třikrát jej uhodil. Tomu byl přítomen svědek J. Š.

Výpovědi svědků:

Svědků byla ve věci vyslechnuta celá řada, z jejich výpovědí byla zmíněna především následující sdělení.

Svědék P. J. se vyjádřil jednak ke vztahům mezi ním, poškozeným, obžalovaným i mezi nimi navzájem, k situaci ve firmě poškozeného, k postavení obžalovaného v ní, k osobním poměrům poškozeného, tedy k momentům, které neměly pro rozhodnutí zcela zásadní význam. K samotnému dění dne 30. 9. 2005 pak uvedl, že mu poškozený večer telefonoval, aby mu přišel pomoci vybalovat věci, čemuž vyhověl a přišel k němu i s přítelkyní N. M.. Ještě se cestou stavili v baru Na Škole pro nějaké pití. Práce však příliš neudělali, pouze přesunuli postel v ložnici, práci se věnovali jenom pár minut. Svědek si pamatoval, že v bytě viděl modré igelitové pytle, nevšiml si však, že by některý z nich byl poškozený. Po nějaké době zazvonil u dveří B., to bylo po osmé hodině, svědek sám mu otvíral. Pro všechny v bytě přítomné to bylo překvapení, protože vztahy mezi obžalovaným a poškozeným již nebyly optimální, poškozený ho nečekal. Obžalovaný se zdržel max. 10 minut, nepřišel s ničím konkrétním. Po celou dobu stáli v chodbě, možná krok v ložnici, rozhodně se obžalovaný nenacházel na posteli poškozeného. Ještě předtím, než obžalovaný přišel, požádal poškozený svědka, aby jej zavezl do Zlína, čemuž nemohl vyhovět, a proto poškozený využil přítomnosti obžalovaného a řekl, že ho tam zaveze on. Z bytu odešli všichni společně, rozloučili se a zde viděl svědek poškozeného naposledy. Přítelkyni zavezl k rodičům a sám jel domů.

Po celou sobotu, tedy příští den, se pak svědek pokoušel s N. kontaktovat, ovšem neúspěšně, v neděli hledal poškozeného u něho D. H.. Odpoledne asi v 15.00 hodin nakonec šel k N. do bytu, kde zvonil a klepal. Při odchodu pak potkal majitele domu Š., kterého požádal o otevření bytu s tím, že má o poškozeného obavu. Když nahlédl do ložnice, viděl peřinu na hromadě, a když ji stáhl, uviděl poškozeného. Všiml si pouze rozbité hlavy, až později z tisku zjistil, že měl také bodné rány. V bytě si žádných stop zápasu nevšiml, nikde ani nebyly stopy krve. Po nálezů těla okamžitě volali policii. Svědek se také vyjádřil k notebooku, když uvedl, že poškozený měl ve zvyku dlouho do noci sledovat filmy na notebooku. Nevěděl však, jestli v dané době notebook v ložnici byl. Svědek se ještě vyjádřil k vědomosti o stěhování poškozeného, když uvedl, že o tom vědělo asi 10 lidí, ovšem o místu jeho přestěhování věděl pouze on, jeho přítelkyně, obžalovaný, J. Š. a majitel domu. D. H. nevěděl, o který byt se jedná.

Ke vztahu obžalovaného a poškozeného svědek uvedl, že tento byl zpočátku přátelský, došlo však k jeho závažnému narušení, když obžalovaný vyhrožoval tchánovi poškozeného, že ho zabije. Tehdy byl přítomen setkání obžalovaného a R., přičemž ho jmenovaný nařkl, že odcizil železo. Obžalovaný reagoval podle svědka neadekvátně, když hodil na stůl krýgl, který se rozbil. Svědek to zavolal poškozenému, který byl v té době na Kubě; tato situace pak přispěla k odcizení mezi nimi, ale poškozený situaci nechtěl nijak řešit po stránce pracovníprávní, protože viděl, že obžalovaný je dost impulzivní.

Ve své doplňující výpovědi ještě svědek uvedl, že vůbec nepochopil, proč obžalovaný do bytu přišel, žádné pracovní věci se neřešily, B. se ani nezmiňoval o tom, že by ho tam poslal H. něco přestěhovat. Svědek také jednoznačně vyloučil, že by se snad obžalovaný válel na posteli. Poškozený měl jet původně do Zlína sám, když nemohl svědek, ale využil přítomnosti obžalovaného.

Svědék S. Š. k věci uvedl, že při podpisu nájemní smlouvy předal poškozenému svazek pěti klíčů od bytu, jeden si sám ponechal, od dveří do domu mu dal dva klíče. Při nálezů těla vešel do bytu společně s J., když však viděl, že N. nelze pomoci, vyšel ven. Žádné známky násilí v bytě neviděl. Policii zavolali ihned. Ke vstupu do domu svědek uvedl, že problémy byly se zadními dveřmi, které se někdy nedovíraly.

Svědék D. H., společník poškozeného, se vyjádřil ke vztahu obžalovaného a poškozeného, když uvedl, že jejich vztah byl korektní, byli spíš kamarádi. Jediný incident

mezi nimi nastal kvůli odcizení železa z kovošrotu; v té době byl poškozený pryč a nějak se to vyřešilo po návratu. On sám byl ten večer na hokeji s tehdejší přítelkyní, poté navštívili Makro a pak jeli domů. Celou noc byli doma. Svědek nevěděl, kam se přesně poškozený stěhuje, věděl pouze do kterého domu. On sám žádný spor s N. neměl, neměl důvod podílet se na jeho smrti. K tvrzení obžalovaného pouze uvedl, že je to nesmysl. Po smrti poškozeného obžalovaného dále zaměstnával. Nikdy se s ním o smrti N. nebavil. K tvrzení obžalovaného, že ho do bytu N. ve večerních hodinách poslal, uvedl, že dle jeho názoru s ním ten den vůbec v kontaktu nebyl. Ale to již nevěděl přesně. Svědek ještě potvrdil, že svědkyně P. a G. požívaly běžně alkohol i pervitin, nikoli však svědkyně B., s níž má dítě. Svědek se také vyjádřil k údajnému placení nájmu za obžalovaného, k čemuž uvedl, že platí nájem za celou nemovitost, v níž obžalovaný bydlí, přičemž nájem mu potom strhává z platu.

Svědka J. Š. pracoval ve firmě P. N. jako servisní technik, nikdy s poškozeným neměl žádné problémy. Obžalovaného v té době znal jako pracovníka v Kovošrotu, po neshodách s panem R. pak pracoval jako ostraha heren. Svědek byl přítomen napadení R. obžalovaným, když se v autě, které řídil, hádali kvůli kradenému šrotu. Obžalovaný sedící na místě spolujezdce se v jedné chvíli otočil a začal bít R. pěstmi. Ten z auta utekl a schoval se v trafice. Obžalovaný vyběhl za ním a pronásledoval ho. Svědek také pomáhal N. stěhovat, ve starém bytě byl i on a říkal, co se má nakládat. Věci byly v pytlech, svědek nevěděl o tom, že by se některý pytel poškodil. Svědek dále potvrdil, že jeden klíč od bytu měl on, celkem byly od bytu dle jeho názoru čtyři klíče, nevěděl o tom, že by klíč měl i obžalovaný. Co se stalo se zbytkem klíčů svědek nevěděl. Stěhování, tedy odvoz věcí v pytlech, proběhlo ve čtvrtek, pytlů bylo celkem deset, odvážel je i obžalovaný, autem jeli do bytu sami dva, po vyložení věcí také odcházeli společně, ale on se ještě do bytu vrátil, aby smontoval postel. Všechny pytle byly složeny tam, kde montoval postel. Nevšiml si, že by některý z nich byl poškozený. V pátek již v kontaktu s obžalovaným nebyl. Svědek ještě potvrdil, že byl přítomen rozhovoru obžalovaného se svědkem H., při němž řekl B. H., aby nezapomněl, že to, co má, má díky němu. Nijak si to však nevysvětloval.

Svědka L. S. ve své výpovědi potvrdil, že uvedeného večera skutečně P. N. telefonoval a žádal jej o pomoc, protože při výjezdu mimo Zlín ztratil klíče od auta a potřeboval zavézt pro náhradní, aby mohl s autem odjet. Ještě předtím takto oslovil další tři osoby, kdy ochotu projevil až poškozený. Nejednalo se o žádnou obchodní schůzku předem sjednanou. Během čekání si všiml klíčů na střeše, a proto poškozenému volal, že již jezdit nemusí a jel mu naproti. Měli se potkat u obce Chrástěšov poblíž Vizovic, kde mu poškozený nabídl, aby se zajel podívat do jeho nově otevřeného baru Las Vegas ve Zlíně. S tím souhlasil, v baru se zdržel asi 15 minut. Během jeho přítomnosti v baru podle jeho názoru poškozený nepil žádný alkohol. Svědek ještě uvedl, že s poškozeným skutečně obchodoval, když tento z jejich firmy odebíral železný šrot.

Svědka A. G. uvedl, že poškozeného znal dlouho jako slušného člověka, znal i obžalovaného od roku 1996, kdy tento dělal ochranku na jím provozované diskotéce. Nikdy s ním žádné problémy neměl, pouze v jednom případě se zachoval nepoctivě při prodeji vstupenek. K samotnému skutku pouze uvedl, že se s B. potkal až dlouho po smrti P. N., který mu začal vyprávět o této záležitosti. Zmínil se o tom, že byl podezřelý z vraždy poškozeného, vyprávěl o čekání na svědka S. a o doprovodu P. domů. Několikrát opakoval, že P. N. nezabil. Až po opětovném otevření celé kauzy se potkal s A. N., které o tomto setkání řekl, a ta ho požádala, aby to řekl na policii.

Svědkyňe L. G. pracovala v dané době v baru Na Škole a byla milenkou P. N.. Vzpomněla si, že uvedeného večera asi kolem 21.00 hodin informovala obžalovaného o problému v baru, ale už si nevzpomněla, zda na to nějak reagoval. S poškozeným ten den v kontaktu nebyla, neměla přehled o tom, co dělá. Pouze v sobotu v noci ji obžalovaný vezl domů, jeli kolem domu poškozeného a společně se dívali, jestli se v bytě poškozeného svítí. Neviděli však nic. Svědkyně se také vyjádřila k povaze obžalovaného a tuto vyhodnotila jako agresivní, což poznala při řešení problémů v baru.

Svědkyňe L. B. potvrdila, že 30. 9. 2005 měla službu v baru a v kontaktu s obžalovaným byla kolem 01.00 hodiny, spíše po 01.00 hodině, když přijel řešit problém se zákazníkem, který už však byl vyřešen, a proto zase odešel. Poté přišel ještě jednou, když už odcházela domů, což bylo asi o půl páté. V baru již nikdo nebyl a on se bavil u baru s L. P.. Proč přijel, svědkyně nevěděla, ale byl tam pouze chvíli. Podobně se k věci vyjádřila i svědkyně L. P., která si byla jistá, že obžalovaný navštívil bar kolem půl páté ráno. Nevšimla si, že by jeho chování bylo nějak neobvyklé.

Svědke J. R. byl tchánem poškozeného, pro něhož pracoval v Kovošrotu, kde pracoval také obžalovaný jako ostraha, avšak příliš se nevěдали. Ke konfliktu mezi nimi došlo, když se ze sběrný ztratil hliník na likvidaci, který pak našel v Napajedlech. Pracovník tamější provozovny pak označil obžalovaného jako toho, kdo tam tento šrot přivezl. Pak se vraceli zpět vozidlem řízeným Š., B. seděl vpředu vedle něho. Přitom se otočil, chytl ho do kravaty a začal ho dusit. Svědek se mu na křižovatce vysmekl a utekl z vozidla ještě za jízdy. Přitom obžalovaný řekl, že mu vytrhne játra. Svědek se schoval v trafice, kde prodavač zamkl dveře. Obžalovaný na ně ještě bušil a řval. Svědek ještě vysvětlil, že na něho obžalovaný zaútočil v autě bez jakékoliv příčiny. Pohádali se ještě předtím v Kovošrotu. Svědek také potvrdil, že mu obžalovaný řekl, že pokud ho N. vyhodí, tak si to odskáče se vším všudy. Svědek také předložil soudu lékařskou zprávu o svém ošetření.

Svědkyňi A. Š. přivezl poškozený do svého bytu ve Zlíně, který měla kompletně uklidit, protože končil nájem, v pátek odpoledne, a to v době, kdy obžalovaný nakládal do auta igelitové pytle s věcmi poškozeného. Po jeho odjezdu ještě svědkyně dobalila věci, které v bytě zůstaly, mj. i notebook, koženou bundu, rifle, a volala poškozenému, co s věcmi bude. Ten ji informoval, že pro ně přijede obžalovaný, který do bytu přijel asi před 19 hodinou, přičemž nadával, že se do bytu musel vracet, protože už měl údajně někam odjet s rodinou. Věci ale naložil a odvezl. Ona pak odjela taxíkem. Podle svědkyně žádný z pytlů, které viděla, nebyl poškozený, obžalovaný ani po ní žádný nový pytel nechtěl.

Svědkyňe I. B. popsala své manželství s obžalovaným, když uvedla, že se rozvedli proto, že se k ní choval škaredě a měl spoustu milenek. Byl k ní vulgární, a to i před dětmi, nadával jí, uhořel ji a také na ni šel s nožem. Doma všechno rozbíjel, děti musely utíkat k rodičům. Pro své jednání byl i odsouzen. V době, kdy zemřel P. N., obžalovaný bydlel doma. Noc z pátku na sobotu byla zcela jistě s dětmi doma, obžalovaný přišel domů mezi 02.00 – 03.00 hod, tehdy ale téměř stoprocentně nespali v jedné místnosti, ona spala s dětmi v pokoji. Nevěděla, zda obžalovaný ještě v noci byt opustil, ale bylo to podle svědkyně možné, když spala, nemusela si toho všimnout. Svědkyně také uvedla, že v jednom případě jela s obžalovaným do Zlína do bytu poškozeného, odkud odvezl nějaké pytle

Svědkyňe K. Ch., manželka poškozeného v době jeho úmrtí, uvedla, že nemá žádné přímé poznatky ohledně předmětné trestné činnosti. V dané době ani nebyla s poškozeným v kontaktu, už spolu ani nežili. Svědkyni bylo pouze známo, že měl obžalovaný konflikt

s jejím otcem a že poškozený uvažoval o jeho propuštění. O stěhování manžela dle názoru svědkyně věděl pouze J., lidé, kteří ho stěhovali a paní, která mu uklízela. Svědkyni bylo známo, že si obžalovaný od poškozeného půjčil peníze na auto, na bílou Octavii.

Svěddek M. B. uvedl, že ho obžalovaný navštěvoval asi 10 let a potvrdil, že ho obžalovaný navštívil 30. 9. 2005 (to zjistil z karty), kdy mu předepsal lék Stilnox, což je hypnotikum navozující spánek, neboť si stěžoval na nespavost, což se nikdy předtím nestalo. K užití léku svědek uvedl, že se běžně užívá půl tablety až celá tableta asi jednu až dvě hodiny před předpokládaným spánkem. Rozhodně nebývá zvykem brát větší množství tablet, těžko tedy posoudit případnou reakci na požití většího množství léku.

Svědčyně I. B. je partnerkou svědka H. a byla jí i v době úmrtí poškozeného. Potvrdila, že dne 30. 9. 2005 byli společně na hokeji, poté na nákupu a pak jeli domů, protože zde měli dítě. Doma byli i přes noc. Vztah mezi svědkem a poškozeným v té době označila za kamarádský.

Svědčyně L. H. je od roku 2010 přítelkyní obžalovaného a veškeré poznatky o dění ve zmiňovaných dnech získala od něho. Řekl jí, že onu noc přivezl poškozeného domů kolem 03.00 hodin a že ho doprovodil ke dveřím; vše se dozvěděla až pět let poté. V této době již obžalovaný pracoval pro H., který mu dával různé úkoly a také za něho platil nájem. Svědkyně také uvedla, že jí obžalovaný při příležitosti jejich stěhování řekl, když se jim roztrhl pytel, že se totéž stalo mu při stěhování N.. Svědkyně také poznamenala, že svědek H. má ze smrti poškozeného největší prospěch, protože mu připadly všechny bary.

Svěddek F. B., otec obžalovaného, k věci řekl, že byl s obžalovaným domluvený už asi týden dopředu, že pojedou v sobotu ráno do Brna pro sestru svědka; domlouvali se na 05.00 hodin, a proto mu v tu hodinu volal, kdy mu obžalovaný řekl, že se mu něco vylilo v autě, že ho čistí, a proto že přijede až později. Přijel kolem 07.00 hodin, a to bílou Octavií. Svědek ještě uvedl, že volal synovi zřejmě na pevnou linku, ale tím si nebyl zcela jistý.

Svědčyně J. S. uvedla, že byla v letech 2005 – 2009 přítelkyní obžalovaného, kdy spolu také žili ve společné domácnosti. Jejich vztah byl ukončen především s ohledem na chování obžalovaného, který svědkyni nejrůznějším způsobem bil, dokonce jí uřezal vlasy, posílal jí také výhrůžné sms. V době smrti P. N. spolu byli v Kopřivnici a v té době mu někdo volal, načež řekl, že musí jet, že se něco stalo šéfovi.

Svědčyně J. W. pracovala v daném období v herně Las Vegas ve Zlíně a potvrdila, že ve večerních hodinách dne 30. 9. 2005 skutečně obžalovaný s poškozeným hernu navštívili, poškozený tam tehdy seděl s nějakou paní a pánem, nic víc si svědkyně nepamatovala.

Soud dále vyslechl svědky J. L. a J. Ž., policisty, před nimiž se obžalovaný po zatčení jako podezřelý dle úředního záznamu ze dne 5. 2. 2014 přiznal k tomu, že poškozeného zabil. Stalo se tak za přítomnosti státního zástupce. Svědek L. uvedl, že byl s obžalovaným asi od 17.00 hodin do 22.45 hodin, formální protokolace začala asi ve 22.00 hodin. Obžalovaný se vyjadřoval v tom smyslu, že ho to mrzí, že se s tím nedá žít, že mu přeskočilo v hlavě, dal poškozenému ránu a začal ho bodat.

O spontánním doznání obžalovaného se zmiňoval také svědek Ž., který také přiblížil, že se u obžalovaného střídaly nálady, chvíli plakal, chvíli měl návaly vzteku. Celou událost jim tak, jak k ní došlo, popsal. V této

souvislosti je ještě třeba zmínit výpovědi svědků P. L. a P. P., příslušníků eskorty, kteří byli přítomni rozhovoru obžalovaného s policisty a tedy i toho, kdy tehdy podezřelý B. uvedl, že poškozeného usmrtil.

Další svědecké výpovědi soud za splnění zákonných podmínek přečetl. Jednalo se o výpověď svědkyně S. D., která byla v období před úmrtím poškozeného jeho přítelkyní a která s ním a se svědkem H. strávila dovolenou na Kubě. Zde se poškozený s H. dozvěděli, že snad chce obžalovaný podpálit hernu v Prostějově, v každém případě se však vyjadřovali v tom smyslu, že se budou muset obžalovaného zbavit. Přitom podle názoru svědkyně mělo jít ve věci o peníze, ne však o velkou částku, a i proto oba nechápali tento postoj obžalovaného. Svědkyně R. K. ve své výpovědi nic významného neuvedla, pouze se zmínila o tom, že mezi poškozeným a svědkem H. byly kamarádské vztahy. Svědkyně byla také osobně vyslechnuta, kdy uvedla, že pracovala v hospodě Las Vegas, ne tedy v baru, a že uvedenou noc po ní L. G. chtěla, aby sledovala, jestli je poškozený doma. Ona neviděla, že by se v bytě svítilo, a ani nevěděla, které okno směřovalo k hospodě, kde pracovala. Nevšimla si ani auta poškozeného. Svědkyně M. R. pak pouze potvrdila skutečnosti uváděné jejím manželem, tedy že byl obžalovaným napaden a že mu tento i vyhrožoval, o čemž se na vlastní oči přesvědčila ze zaslaných sms. Věděla také o prohlášení obžalovaného, dle něhož pokud bude propuštěn, tak si to poškozený odskáče.

Soud také přečetl za stejných podmínek výpověď svědkyně N. M., která pobývala v zahraničí. V přípravném řízení svědkyně uvedla, že byla uvedený večer pomoci poškozenému s vybalením věcí alespoň na první noc, kromě toho také v ložnici dávali s J. a N. postel pod okno. Během vybalování zazvonil u dveří B., což bylo překvapení, protože nebylo jasné, jak se ke dveřím dostal. Nebyl ani očekáván. Dveře mu otevřel P., nebo P., ona byla v kuchyni, obžalovaný vstoupil do chodbičky, dále nešel. Chvilku se pak bavili na chodbičce a všichni odešli z bytu pryč. Venku se rozloučili a obžalovaný odjel s N. do Zlína do baru Las Vegas. Svědkyně pak brzy ráno mezi 04.00 – 05.00 hodin odjížděla s rodiči do Polska a při jízdě kolem domu ukazovala svědkyně matce okna bytu, kam se poškozený přestěhoval, přičemž si všimla, že se v bytě svítí. Svědkyně také uvedla, že dle jejího názoru věděli o tom, kde se nachází nový byt J., B., G., možná i H..

Soud také vyslechl svědka M. B., policistu, který ve věci realizoval prvotní vyšetřovací úkony, tedy prvotní vytěžení svědků a ohledání místa činu. Z toho důvodu z jeho výpovědi soud nezjistil žádné jiné skutečnosti, než zjistil z výpovědi svědků či z protokolu o ohledání místa činu. Zdůraznit lze zjištění policie o vědomosti o stěhování poškozeného v okruhu jeho známých, kdy svědek uvedl, že o přestěhování věděli s výjimkou obžalovaného ještě J., M. a uklízečka uklízející byt ve Zlíně, možná i svědek H.. Většina dalších vytěžovaných osob však měla zafixováno, že poškozený bydlí ve Zlíně na Fügnerově nábřeží. Svědek také uvedl, že při ohledání místa činu nebyl nikde nalezen prasklý pytel, a to ani např. v koši na odpadky, pytle byly pouze plné nebo prázdné. Za zajímavý ještě svědek označil fakt, že záchod byl pozvracený, přičemž ve zvratkách byly nalezeny stopy léku Stilnox, a dále také nález krytky DVD mechaniky z notebooku; tato součástka byla nalezena pod tělem poškozeného.

Svědka se také vyjádřil k průběhu trestního řízení před odložením věci, když uvedl, že obžalovaný byl pro policii již tehdy hlavním podezřelým, neboť neustále měnil své výpovědi v závislosti na zjištěních policie. Vyloučil však, že by se policie zabývala toliko osobou obžalovaného, když byly prověřovány hospodářské aktivity poškozeného apod. Připomněl také vyšetření na detektoru lži, který podstoupila řada osob, nyní svědků, pouze obžalovaný vyšetření odmítl s poukazem na obavy ze zmanipulování výsledků šetření. Svědek se ještě

vyjádřil k jedné z námitek obžalovaného, dle níž měl svědek J. po nálezů těla s tímto manipulovat, což mělo být šetřeno GIBS (Generální inspekce bezpečnostních sborů). K tomu uvedl, že zmíněný orgán se svědkem zabýval, když zkoumal případný jeho podíl na hospodářských aktivitách poškozeného, k čemuž oni dávali podnět. Rozhodně se nejednalo o podezření z manipulace s tělem. To také potvrdil svědek R. V., pracovník GIBS.

Ve věci byla také vypracována řada znaleckých posudků.

Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, kdy autor posudku MUDr. Petr Nedoma byl také v hlavním líčení vyslechnut, soud zjistil, že obžalovaný v době vytýkaného jednání trpěl duševní poruchou, a to poruchou osobnosti dissociálního typu. Jeho ovládací a rozpoznávací schopnosti byly zachovalé. Znalec konstatoval, že porucha osobnosti obžalovaného je psychiatricky neovlivnitelná a nenavrhl proto žádné ochranné léčení.

V této souvislosti byl také zmíněn závěr znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, který byl vypracován v lednu 2010 v předcházející trestní věci obžalovaného (dlužno říci, že jiným znalcem). Jeho závěry jsou však dosti obdobné, když znalec konstatoval, že obžalovaný trpí smíšenou poruchou osobnosti, a to emoční nestabilitou s projevy impulzivity, nezdrženlivosti a závislosti.

Vyslechnuta byla také znalkyně Mgr. Romana Hübnerová, Ph.D., která vypracovala znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví klinická psychologie, a to i za využití výsledků z fyziodetekčního vyšetření. Z jejího znaleckého posudku, potažmo z její výpovědi před soudem, bylo zjištěno, že osobnost obviněného je psychopatická, silně dissociální, psychopaticky strukturována s rysy výrazné emocionální nevyváženosti a nezdrženlivosti, v zátěži afektivně dráždivá a explozivní. Obžalovaný nemá žádný náhled a sebereflexi, reaguje popřením a vytěsňením viny. Je u něj pravděpodobné opakování poruchových mechanismů, nulová až minimální prognóza resocializace. Jeho osobnostní vývoj se jeví jako nepříznivý. Intelligence je v pásmu IQ 90, myšlení má hrubě rigidní, sociálně nepřizpůsobivé. Obžalovaný sice je schopen správně vnímat a hodnotit realitu, ale reprodukce prožitého je silně ovlivněna jeho patologickou osobností. Je urputným a kverulantním jedincem. Projevuje se u něj egocentrismus, manipulace, necitelnost vůči ostatním, je u něj pravděpodobné konfliktní chování s možností fyzicky či psychicky násilného jednání, je u něj přítomna hostilita (tedy nepřátelství vůči svému okolí, pozn. soudu) jako agresivní instinkt. Znalkyně se také vyjádřila k jeho specifické věrohodnosti tak, že tato je naprosto nekvalitní, když obžalovaný má sklony ke lhavosti a podvádění. Podle znalkyně také míra věrohodnosti obžalovaného zjištěná při polygrafickém vyšetření je rovněž nekvalitní a nespolehlivá, odpovídá jeho nekvalitní specifické věrohodnosti. U hlavního líčení se také znalkyně vyjádřila v tom smyslu, že v daném případě stěžejním motivem ke lhavosti a podvádění je extrémní strach z následků, z toho, co může nastat.

Znalkyně se ještě vyjádřila před soudem k průběhu vyšetření obžalovaného, neboť tento namítal, že žádné vyšetření neproběhlo, že nevyplňoval žádný test, neodpovídal na žádné otázky, přičemž poukazoval i na to, že byl se znalkyní v kontaktu velmi krátce. Uvedla, že vyšetření obžalovaného bylo vedeno zcela standardními metodami jako v jakýchkoliv jiných případech, když obžalovaný mj. odpovídal na sumu položených mu otázek. Ohledně délky pobytu znalkyně ve věznici si soud vyžádal zprávu z věznice, z níž zjistil, že psychologické vyšetření obžalovaného znalkyní proběhlo dne 25. 3. 2014 od 12.20 do 14.00 hodin a od 14.45 do 17.00 hodin, dne 31. 3. 2014 v době od 14.10 do 14.55 hodin ještě obžalovaného navštívil konzultant MUDr. Navrátil. V této souvislosti soud ve svém předchozím rozhodnutí zmiňoval výsledky fyziodetekčního vyšetření obžalovaného (tedy

vyšetření na tzv. detektoru lži), když zde uvedl otázky, na něž odpovědi byly vyhodnoceny jako nepravdivé.

Ve věci byl vypracován také znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, který se zabýval charakterem poranění poškozeného a příčinami jeho úmrtí a vycházel z provedené pitvy těla poškozeného. Znalci při této pitvě našli zevně tři bodně řezné rány na hlavě, dvě stejné rány na levé polovině krku a dvacet pět bodně řezných ran na levé polovině hrudníku, dále pak oděrky a podlitiny v obličeji a zlomeniny lícní kosti, nosních kůstek a čelisti. Vnitřně pak zjistili prokrvácení měkkých pokrývek lebních, rozlámání klenby a spodiny lební, bodně řezná poranění stěny hrudní, osrdečníku a srdce. Dále bylo zjištěno, že v krvi poškozeného nebyl obsažen alkohol a že v analyzovaných vzorcích tělesných tekutin a tkání nebyly nalezeny žádné toxikologicky významné látky vyjma stop léčiva zolpidem v jaterní tkáni, což nasvědčuje tomu, že látka musela být užita delší dobu před smrtí, řádově několik hodin, i když to je značně individuální a obtížně stanovitelné. Tato látka je obsažena mj. i v lécích s označením Stilnox. Bezprostřední příčinou smrti pak bylo bodně řezné poranění srdce ve spojení s nitrolebním poraněním. Ohledně mechanismu vzniku jednotlivých poranění znalci uvedli, že na tělo P. N. působilo opakované násilí ostrým předmětem ve smyslu bodání do oblasti hlavy, krku a hrudníku, přičemž nejméně v 10 případech se jednalo o násilí větší intenzity, neboť použitý předmět do těla pronikal nikoli pouze přes měkké tkáně, když v několika případech také nařezával a v jednom i přetlčil žebra. Znalci nevykloučili, že všechny bodně řezné rány mohly být způsobeny i jediným předmětem s šířkou čepele 1 cm ve vzdálenosti 10 cm od hrotu, což znamená, že čepel byla poměrně úzká. Tupé násilí velmi silné intenzity pak působilo na levou polovinu spíše obličejové části hlavy, přičemž toto násilí mělo za následek vznik závažného poranění nitrolebního; použitý předmět byl tupý a velmi pádný, zřejmě i těžký. U hlavního líčení znalec dr. Tomáš Vojtíšek ještě doplnil, že – i když to nelze říct s určitostí – nález nasvědčuje spíše variantě, že poranění hlavy bylo dříve, než poranění hrudníku, což se dovozuje z toho, že u některých bodně řezných ran byla poněkud slabší vitální reakce, tedy reakce živého organismu na poranění, a že s ohledem na lokalizaci poranění (na hrudníku) je zřejmé, že nedocházelo k aktivnímu pohybu poškozeného, navíc chyběla poranění typická pro aktivní obranu při ostrých poraněních. Zranění hlavy totiž muselo být spojeno s bezvědomím. Znalec také připustil, že při útoku ležel poškozený na posteli a útočník k němu přistoupil z levé strany.

Za souhlasu stran ještě soud přečetl znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie, z něhož zjistil, že ve vzorcích jater a ledvin poškozeného byl prokázán zolpidem, což je účinná složka mj. i léku Stilnox. Jedná se o sedativum, které se ordinuje při nespavosti. Nástup účinku je po 7 – 27 minutách, jeho eliminační poločas činí 1,5 – 2,4 hodiny.

Jako listinný důkaz, tedy bez souhlasu stran trestního řízení (posudek policie, tedy státního orgánu, kdy se souhlas nevyžaduje), pak soud přečetl znalecké posudky z oboru kriminalistiky, odvětví daktyloskopie, fyzikálně chemická expertíza, biologická a genetická expertíza, mechanoskopická expertíza a počítačová expertíza. Zde je třeba se především zmínit o výsledcích znaleckého zkoumání v oboru kriminalistiky, odvětví fyzikální chemie, kdy expert OKTE SJmK konstatoval, že na předložených stopách a věcech ke zkoumání, zajištěných ohledáním místa činu dne 2. 10. 2005, vzorovaném povlaku polštáře z lůžka v ložnici z vláken bílé bavlny s modrým, žlutým a zeleným potiskem povlaku polštáře tmavé barvy z lůžka v ložnici z vláken modré bavlny a modrého polyesteru, povlaku polštáře namodralé barvy z lůžka v ložnici z vláken bílého polyesteru s modrým potiskem,

vzorovaném povlaku přikrývky z lůžka v ložnici z kombinace vláken bílé, červené, zelené, modré a černé bavlny, jsou nakontaktována jiná, cizí vlákna, než ze kterých jsou zhotoveny oděvní svršky P. N.. Zároveň na oděvních svrscích poškozeného P. N. zajištěných na Ústavu soudního lékařství v Brně při pitvě dne 3. 10. 2005, červené mikině vyrobené z kombinace vláken červené a bílé bavlny a červeného a bílého polyesteru, šedočerných trenýrkách z vlákna šedočerné bavlny a bílých ponožkách s černou výšivkou z kombinace bílé bavlny, bílého polyesteru a černého polyakrylnitrilu jsou nakontaktována jiná, cizí vlákna, než ze kterých jsou zhotoveny povlaky lůžkovin předložených ke zkoumání.

V dalším posudku z téhož oboru expert OKTE SJmK konstatoval, že porovnáním vzorovaného povlaku polštáře z lůžka v ložnici z vláken bílé bavlny s modrým, žlutým a zeleným potiskem, povlaku polštáře tmavé barvy z lůžka v ložnici z vláken modré bavlny a modrého polyesteru, povlaku polštáře namodralé barvy z lůžka v ložnici z bílého polyesteru s modrým potiskem, vzorovaném povlaku přikrývky z lůžka v ložnici z bílé, červené, zelené, modré a černé bavlny, oděvních svršků poškozeného P. N. zajištěných na Ústavu soudního lékařství v Brně při pitvě dne 3.10.2005, červené mikiny vyrobené z kombinace vláken červené a bílé bavlny a červeného a bílého polyesteru, šedočerných trenýrek z vlákna šedočerné bavlny, bílých ponožek s černou výšivkou z kombinace bílé bavlny, bílého polyesteru a černého polyakrylnitrilu s obuví a oděvními svršky M. B., nar. XXXX, černými polobotkami vyrobenými z usně, tmavomodrými kalhotami vyrobenými z kombinace vláken modré, modrobílé a bílé bavlny, bílého trička z vláken bílé bavlny a bundou se svrchní částí vyrobené z plastové folie s vyšitým nápisem z vláken bílé a žluté viskozy, s límcem z vláken černé ovčí vlny, černého polyakrylnitrilu a černého polyesteru, bylo zjištěno, že na všech oděvních svrscích poškozeného P. N. (červená mikina - kombinace vláken červené a bílé bavlny a červeného a bílého polyesteru, šedočerných trenýrkách - vlákno šedočerné bavlny, bílé ponožky - kombinace bílé bavlny, bílého polyesteru s černou výšivkou z černého polyakrylnitrilu) jsou nakontaktována vlákna modré, modrobílé a bílé bavlny, z nichž jsou zhotoveny kalhoty M. B., vlákna bílé bavlny, z nichž je zhotoveno tričko M. B. a jsou obsažena i v tmavomodrých kalhotách M. B.. Současně na vzorovaném povlaku polštáře z lůžka v ložnici z vláken bílé bavlny s modrým, žlutým a zeleným potiskem, povlaku polštáře tmavé barvy z lůžka v ložnici z vláken modré bavlny a modrého polyesteru, povlaku polštáře namodralé barvy z lůžka v ložnici z bílého polyesteru s modrým potiskem, vzorovaném povlaku přikrývky z lůžka v ložnici z bílé, červené, zelené, modré a černé bavlny jsou rovněž nakontaktována vlákna modré, modrobílé a bílé bavlny, z nichž jsou zhotoveny kalhoty M. B.. Expert OKTE SJmK zároveň v posudku konstatoval, že na oděvu a obuvi obviněného M. B., nejsou nakontaktována vlákna oděvu poškozeného P. N. ani vlákna povlaku polštáře z lůžka v ložnici, povlaku polštáře tmavé barvy z lůžka v ložnici, povlaku polštáře namodralé barvy z lůžka v ložnici nebo vzorovaného povlaku přikrývky z lůžka v ložnici.

Dodatečným ohledáním místa činu dne 7. 10. 2005, na posteli v ložnici, kde bylo nalezeno tělo zavražděného P. N., byly zajištěny modré kalhoty teplákového střihu, přičemž bylo znaleckým zkoumáním zjištěno, že na těchto modrých kalhotách teplákového střihu jsou nakontaktována vlákna červené bavlny shodné s vlákny červené bavlny z nichž je vyrobena červená mikina poškozeného P. N. a vlákna šedočerné bavlny shodná s vlákny šedočerné bavlny z nichž jsou zhotoveny šedočerné trenýrky poškozeného P. N.. Na bílých ponožkách s černou výšivkou P. N. zhotovených z kombinace bílé bavlny, bílého polyesteru a černého polyakrylnitrilu byla zjištěna nakontaktovaná vlákna modrého polyesteru, z nichž jsou zhotoveny modré kalhoty teplákového střihu s bílými pruhy na bocích nohavic poškozeného P. N.. Současně porovnáním modrých kalhot teplákového střihu s bílými pruhy na bocích

nohavic s obuví a oděvními svršky M. B., nar. XXXX, černými polobotkami vyrobenými z usně, tmavomodrými kalhotami vyrobenými z kombinace vláken modré, modrobílé a bílé bavlny, bílého trička z vláken bílé bavlny a bundou se svrchní částí vyrobené z plastové folie s vyšitým nápisem z vláken bílé a žluté viskozy, s límcem z vláken černé ovčí vlny, černého polyakrylnitrilu a černého polyesteru bylo zjištěno, že na modrých kalhotách teplákového střihu s bílými pruhy na bocích nohavic zajištěných ohledáním místa činu dne 7. 10. 2005 na posteli v ložnici, jsou nakontaktována vlákna modré a modrobílé bavlny shodné vlákny modré a modrobílé bavlny z nichž jsou zhotoveny tmavomodré kalhoty M. B., nar. XXXX. Vlákna modrých kalhot teplákového střihu s bílými pruhy na bocích nohavic na oděvu a obuvi M. B., nar. XXXX nebyla zjištěna.

Dalšími expertízami nebyly žádné pro rozhodnutí ve věci významné skutečnosti zjištěny. V bytě obžalovaného byly zajištěny daktyloskopické stopy, které byly srovnávány s otisky prstů řady osob, které měly k poškozenému či místu nějaký vztah, jednalo se vesměs o svědky, např. J., G., Š., obyvatele domu apod., avšak žádná ze zajištěných stop se neshodovala s otisky prstů prověřovaných osob. V bytě byla také zajištěna řada biologických stop, které vesměs patřily poškozenému a jeho tehdejší přítelkyni G. Na plechovce od energetického nápoje byla zajištěna stopa svědka J., která byla vysvětlena jeho tehdejší přítomností v bytě, kam si tento nápoj přinesl. Mechanoskopická expertíza konstatovala, že tričko N. bylo poškozeno bodně řezným nástrojem. Počítačovými expertízami byl zkoumán obsah v bytě zajištěného počítače, kdy nic významného nebylo zjištěno, zkoumán byl také telefon poškozeného, který obsahoval adresář, příp. poslední kontakty.

Mezi dalšími důkazy listinnými byl zmíněn tzv. časový snímek vypracovaný policií a obsahující souhrn údajů zjištěných analýzou telekomunikačního provozu obžalovaného a poškozeného, snímky ze záznamu kamerového systému MP v Otrokovicích, příp. skutečnosti uváděné některými slyšenými osobami, který byl předložen stranám trestního řízení k nahlédnutí a který obsahoval mj. i následující údaje:

dne 30. 9. 2005

14:19:10 B. (XXXX) má příchozí hovor (69 vt.) od N. XXXX (buňka Otrokovice, Moravní 959)

14:20:35 B. má příchozí hovor (10 vt.) od N. XXXX (buňka Otrokovice, Moravní 959)

14:36:25 B. posílá SMS na XXXX– S. J. (buňka Otrokovice-střed, Obchodní 1324-1326)

14:36:37 B. přichází SMS od XXXX– T-Mobile SMS Centrum (buňka Otrokovice-střed, Obchodní 1324-1326)

15:11:22 B. má příchozí hovor (45 vt.) od XXXX– H. D. (buňka Zlín-město, třída 2.května 4100)

16:51:06 B. má odchozí hovor (44 vt.) na XXXX– M. L XXXX (buňka Otrokovice, Moravní 959)

18:51:00 N. přichází SMS od XXXX S. L. XXXX

Text SMS: Cus p., tak jak to vidíš s téma pullitrampa ? Dikec l.

18:51:42 N. má odchozí hovor (42 vt.) s XXXX– J. P.

18:53:00 N. má odchozí hovor (54 vt.) s XXXX S. L.

18:57:26 N. má odchozí hovor (32 vt.) s XXXX– J. P.

19:07:24 N. má příchozí hovor (30 vt.) s XXXX– J. P.

19:16:58 N. má příchozí hovor (46 vt.) s XXXX– S. L.

19:18:04 N. má příchozí hovor (17 vt.) s XXXX

19:20:41 N. má příchozí hovor (14 vt.) s XXXX – D. L.-elektroinstalace

20:11:13 B. přichází SMS od operátora 4205602 (buňka Otrokovice, Moravní 959)
20:47:22 kamerový záznam MP Zlín- reg.zn. XXXX (vozidlo užívané B.) jede z Malenovic do Zlína
20:52:27 N. má odchozí hovor (49vt.) s XXXX – D. L.-elektroinstalace (buňka Zlín, nám. Míru 464)
21:02:53 B. má odchozí hovor (163 vt.) s XXXX (buňka Zlín-město, Zarámí)
21:06:06 B. má odchozí hovor (294 vt.) s XXXX (buňka Zlín-město, Zarámí)
21:11:14 N. má příchozí hovor (35 vt.) s XXXX– H. D. (buňka Zlín-město, Zarámí)
21:17:06 N. posílá SMS na XXXX- S. L. (buňka Zlín-město, Zarámí)
Text SMS: L.e jsem ve zline u sebe v herne.
21:17:16 N. přichází SMS od XXXX– T-Mobile SMS Centrum (buňka Zlín-město, Zarámí)
21:19:58 N. přichází SMS od XXXX– S. L. (buňka Zlín-město, Zarámí)
Text SMS: O.K.
21:23:45 B. přichází SMS od XXXX – S. J. (buňka Zlín-město, Zarámí)
21:25:12 B. posílá SMS na XXXX– S. J. (buňka Zlín-město, Zarámí)
21:25:21 B. přichází SMS os XXXX– T-Mobile SMS Centrum (buňka Zlín-město, Zarámí)
21:29:41 B. přichází SMS od XXXX – S. J. (buňka Zlín-město, Zarámí)
21:52:33 B. přichází SMS od XXXX– B. F.(buňka Zlín-město, Zarámí)
21:53:14 B. má odchozí hovor (18 vt.) s XXXX– B. F.(buňka Zlín-město, Zarámí)
21:54:32 B. posílá SMS na XXXX– B. F.(buňka Zlín-město, Zarámí)
21:54:39 B. přichází SMS od XXXX- – T-Mobile SMS Centrum (buňka Zlín-město, Zarámí)
21:54:41 N. má příchozí hovor (79 vt.) s XXXX– S. L. (buňka Zlín-město, Zarámí)
21:55:43 B. přichází SMS od XXXX– T-Mobile SMS Centrum (buňka Zlín-město, Zarámí)
21:57:17 B. přichází SMS od XXXX– B. F.(buňka Zlín-město, nám. Míru 464)
22:07:12 N. má příchozí hovor (14 vt.) od XXXX– K. M. (buňka Želechovice nad Dřevnicí)
22:07:50 N. má odchozí hovor (109 vt.) s XXXX– K. M. (buňka Želechovice nad Dřevnicí)
22:10:03 N. má odchozí hovor (48 vt.) s XXXX– S. L. (buňka Slušovice-východně od Slušovic)
22:15:45 N. má odchozí hovor (67 vt.) s XXXX– S. L. (buňka Slušovice-východně od Slušovic)
22:20:43 N. má odchozí hovor (28 vt.) s XXXX– S. L. (buňka Všemina)
22:27:41 N. má příchozí hovor (51 vt.) s XXXX– S. L. (buňka Slušovice-východně od Slušovic)
22:35:48 N. má odchozí hovor (56 vt.) s XXXX – D. L.-elektroinstalace (buňka Slušovice-východně od Slušovic)
22:43:14 N. má příchozí hovor (7 vt.) s – XXXX– S. L. (buňka Zlín-město, Slovenská 1746)
23:40:47 N. přišla SMS od XXXX– K. F. (buňka Zlín-město, Zarámí)
Text SMS: Tak matí hernu nechce je mi líto. Dala to nějakým prazakum butik..... atd. Sorry. Uvidim co z tou sazkou...

dne 1. 10. 2005

00:49:15 N. přišla SMS od XXXX– P. R. (buňka Zlín-město, Zarámí)
Text SMS: Cus pajo! Jsi ve vegas? Pomalu jsem na cestě zatebou. Dej vedet at vim ze tam jsi, a nejdu tam zbytecne. Profik z armády-ozvy se na c. XXXX.r.!
00:49:18 B. má příchozí hovor (40 vt.) od XXXX G.L. (buňka Zlín-město, Zarámí)
00:50:34 B. má odchozí hovor (20 vt.) s XXXX– P.J. (buňka Zlín-město, Zarámí)
00:52:43 B. má příchozí hovor (36 vt.) od XXXX G.L. (buňka Zlín-město, Zarámí)
00:56:03 B. má příchozí hovor (31 vt.) od XXXX G.L. (buňka Zlín-město, nám. Míru 464)

00:56:29 kamerový záznam MP Zlín – odjezd Škoda Octavia, combi, bílá barva, ul. Dlouhá
01:08:46 B. dostává SMS od XXXX– G.L. (buňka Otrokovice-střed, Obchodní 1324-1326)
01:09:07 Škoda Octavia, bílé barvy projíždí Otrokovice, kamera ul. 3.května, směr Tlumačov
01:09:14 B. posílá SMS na XXXX– G.L. (buňka Otrokovice-střed, Obchodní 1324-1326)
01:09:22 B. přichází SMS od XXXX– T-Mobile SMS Centrum (buňka Otrokovice-střed, Obchodní 1324-1326)
01:10:04 B. přichází SMS od XXXX-G.L. (buňka Otrokovice-střed, Obchodní 1324-1326)
02:46:37 Škoda Octavia, bílé barvy projíždí Otrokovice, kamera ul. 3.května, směr Kvítkovice
03:00:15 Škoda Octavia, bílé barvy projíždí Otrokovice, kamera ul. 3.května, směr Tlumačov
09:11:14 B. má přichozí hovor (46 vt.) od XXXX- H. D. (buňka Brno-město, Plotní 15)
15:28:33 N. přišla SMS od XXXX– H. D. (buňka Otrokovice-střed, Obchodní 1324-1326).

Dále bylo čteno písemné vyjádření svědka P. J. ze dne 2. 10. 2005, které je svým způsobem jeho svědeckou výpovědí sepsanou bezprostředně po nálezů těla poškozeného, kterýžto důkaz soud označil za formálně vzato nepoužitelný. Z nájemní smlouvy a ze seznamu nájemníků soud také neučinil žádná významná zjištění. Policií byly dále vyhodnoceny kamerové systémy umístěné v Otrokovicích na XXXX, které zaznamenaly průjezd vozidla obžalovaného RZ XXXX; příslušná zjištění jsou popsána ve výše citovaném časovém snímku.

Čten byl také protokol o ohledání místa činu včetně ohledání dodatečného, kterýžto úkon byl započat dne 2. 10. 2005 v 18.35 hodin, resp. dne 7. 10. 2005 v 10.30 hodin. Součástí protokolů je také obsáhlá fotodokumentace pořízená na místě činu, která poskytuje plastický obraz o situaci na místě v době nálezů těla poškozeného. Z protokolu o ohledání místa činu nebyly zjištěny pro rozhodnutí ve věci významné informace s výjimkou zjištění, že dveře do bytu, kování ani zámek nebyly poškozeny, jak bylo zjištěno vizuálním ohledáním, dále byl u postele s tělem poškozeného nalezen svazek klíčů, který tvořily mj. i 3 klíče od bytu, jak vyplynulo z vyjádření majitele domu Š. při vrácení klíčů. Při vstupu policistů do bytu se v bytě nesvítilo. Na posteli pod pravým loktem poškozeného byla nalezena krytka od DVD mechaniky PC. Fotodokumentace také zachycuje rozsah zranění poškozeného, jeho oblečení v okamžiku smrti, tedy mikina, slipy a ponožky, na nichž byly následně nalezeny nekontaktované stopy tkanin z modrých riflí a bílého bavlněného trička. Ohledáno bylo také osobní vozidlo užívané obžalovaným v kritické době, tedy Škoda Octavia Combi RZ XXXX, v němž bylo nalezeno mj. i bezpečnostní kování na dveře zn. Rostex, které následně obžalovaný vydal policii a k němuž se vyjádřil tak, jak je výše popsáno.

Soud také provedl důkaz útržkem poznámkového bloku, který předložil svědek R. a který dle svého vyjádření našel na stole u poškozeného; zde byly uvedeny různé finanční částky, řádově desetitisícové a statisícové, přičemž u částky 75.000 Kč je uvedeno „B.“.

...

Takto provedené dokazování pak vedlo soud k následujícímu vyhodnocení provedených důkazů (zde se jedná o doslovný přepis příslušné pasáže ze druhého odsuzujícího rozsudku, v němž soud popisoval vyhodnocení důkazů v prvním odsuzujícím rozsudku).

...

Po takto provedeném dokazování přistoupil soud k **vyhodnocení provedených důkazů**, když konstatoval, že v dané věci především nebylo pochyb o čase a místě spáchání trestné činnosti, i když pokud se jedná o čas, nebylo možno učinit závěr natolik jednoznačný, jako v případě místa spáchání skutku. Dobu spáchání trestné činnosti pak soud oproti obžalobě poněkud upřesnil, když není nutno počátek časového intervalu, v němž došlo k usmrcení poškozeného, klást ještě do pátku 30. 9., neboť bylo zjištěno, že obžalovaný přivezl poškozeného do bydliště až dne 1. 10. 2005 po 01.00 hod., jak tento sám připustil, a navíc zde byl podle názoru soudu k dispozici snímek z kamerového systému zachycující vozidlo obžalovaného při odjezdu ze Zlína z baru Las Vegas na ul. Dlouhé (na níž dle místní znalosti ul. Rašínova, kde se bar nachází, ústí). Pokud se jedná o konec časového intervalu, tento soud vymezil příchodem obžalovaného do baru Na Škole v 04.30 hodin, kde byl v kontaktu se svědkyněmi B. a P, po čemž v 05.00 hodin telefonicky mluvil s otcem, jak tento potvrzuje, který jej vyzýval k příjezdu do Březolup, aby mohli odjet do Brna. Nelze přitom pominout, že otec – tedy svědek J. B. – uváděl, že obžalovanému volal na pevnou linku, tzn. do bydliště.

Dále soud konstatoval, že nejsou pochybnosti rovněž o způsobu napadení poškozeného a o příčinách jeho smrti, když v tomto směru byly dostatečně přesvědčivé výsledky pitvy, resp. závěry znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, ale i pořízená fotodokumentace, z níž bylo zřejmé, že poškozený byl udeřen značnou silou těžkým předmětem do obličejové části hlavy, mírně vlevo, o čemž svědčí devastační poranění v těchto místech, která byla soudními lékaři konkretizována jako zlomenina čelisti vlevo, zlomenina komplexu lící kosti a horní čelisti vlevo, mnohočetné a rozsáhlé zlomeniny spodiny a klenby lebni včetně trhlín tvrdé pleny mozkové. Dále byl opakovaně bodán ostrým jednostranně broušeným bodně řezným nástrojem, téměř jistě tedy nožem, do oblasti hlavy, krku a hrudníku, čímž došlo ke vzniku bodně řezných poranění hrudníku, osrdečníku a srdce. Na následky těchto poranění pak poškozený na místě zemřel, když soud neměl důvod pochybovat o příčinné souvislosti mezi popsáním napadením a úmrtím poškozeného. Takto tedy soud učinil závěr o naplnění objektivní stránky trestného činu, kam trestněprávní teorie řadí jednání, následek a příčinný vztah mezi jednáním a následkem.

Ve vztahu ke ztotožnění pachatele předmětného jednání soud konstatoval, že východiskem v tomto směru bylo zjištění, že okruh možných pachatelů je poměrně úzce vymezen osobami majícími vztah k poškozenému a mezi nimi pak ještě úžeji vědomím některých z těchto osob o umístění nového bytu poškozeného, který zde spal první noc. Z výpovědí obžalovaného i svědků pak bylo možno dovodit, že tuto vědomost měli vedle obžalovaného svědci M. a J., kteří poškozeného v bytě navštívili, Š., který podobně jako obžalovaný pomáhal při stěhování a měl i klíč od bytu, svědkyně G., která v té době byla pro poškozeného osobou blízkou, majitel domu Š., svědek H., v jehož případě však nebylo bezpečně zjištěno, zda věděl o přesném umístění bytu, a příbuzní poškozeného, tedy jeho manželka a dcera, příp. rodiče. Nikdo jiný nebyl dokazováním zjištěn, stejně jako nebyl zjištěn případný jiný okruh známých poškozeného, kteří by mu byli natolik blízcí, že by měli přehled o jeho osobním životě či by se dokonce podíleli na jeho stěhování. Soud v této souvislosti ještě uvedl, že vylučuje variantu, že by pachatelem skutku mohla být zcela neznámá osoba, která zcela náhodně vešla do ještě nezkolaudovaného domu a bez použití násilí se dostala do bytu, kde první noc, tedy také zcela náhodně, spal poškozený. Tuto variantu soud vylučuje z důvodu nulové pravděpodobnosti takového průběhu děje.

Ohledně výše uvedených svědků soud dále konstatoval, že má za to, že bylo prokázáno, že tito se nemohli v dané době dopustit popsané trestné činnosti, a to proto, že se buď prokazatelně nacházeli jinde, tedy M. (u rodičů), Š. (na oslavě), G.(N. hledala), H. (doma s přítelkyní), J. (doma, i když toto není nikým potvrzováno), příp. že lze mít za to, že u těchto osob naprosto chybí jakýkoliv motiv pro předmětné jednání, a to s ohledem na blízký vztah k poškozenému, což se týkalo především J., který také po poškozeném navíc pátral a jeho přičiněním byl tento nalezen. Kromě toho ještě soud poukázal na fakt, že k jednání, kterým byl poškozený usmrcen, je nepochybně zapotřebí jistých povahových vlastností a vybavenosti značnou fyzickou silou, kdy souběh těchto dvou momentů u nikoho z těchto svědků neshledal. Zmínil se také o výsledcích vyšetření těchto svědků na tzv. detektoru lži.

Tímto způsobem tedy dospěl soud k závěru, že s přihlédnutím k těmto okolnostem se z takto vymezeného okruhu osob jeví nejpravděpodobnějším pachatelem trestné činnosti obžalovaný M. B.. Z hlediska výše popsaných kritérií podle tehdejšího názoru soudu tento neměl na kritickou dobu tzv. alibi, když bylo zjištěno, že se pohyboval ve výše vymezeném čase sám po Otrokovicích, aniž by pro to měl nějaký zřejmý důvod, jak vyplynulo i z jeho výpovědi. Na tom podle soudu nic neměnil ani fakt, že někdy mezi 02.00 – 03.00 hodin přišel do místa bydliště. Jeho přítomnost ve městě dokazuje pohyb jeho vozidla, který ostatně ani on sám v některých momentech nezpochybňoval, a především pak svědectví svědkyň B. a P..

Samostatně se pak soud zabýval vyhodnocením výpovědi obžalovaného za využití výpovědí některých slyšených svědků a dospěl k závěru, že tato věrohodná není. Obhajobu obžalovaného totiž soud považoval za vyvrácenou hned ve třech zásadních momentech. Ve vztahu k jeho vysvětlení nálezů mikroskopických kousků tkanin pocházejících z jeho oděvu na oděvu poškozeného a na ložním prádle uvedl, že v tomto směru byla jeho obhajoba vyvrácena výpověďmi svědků J. a M., pokud se jedná o ložní prádlo, když tito svědci vyloučili, že by se obžalovaný do kontaktu s ložním prádlem dostal, neboť vůbec nevešel do ložnice. Podobně výpověďmi stejných svědků, ale také svědků Š. a Š., potažmo protokolem o ohledání místa činu bylo vyvráceno jeho tvrzení, že by došlo k roztržení pytle a ke kontaktu jeho oděvu s oděvem poškozeného, které se v pytli nacházely.

Další vyvrácené tvrzení obžalovaného se týkalo jeho návštěvy v bytě poškozeného v době přítomnosti J. a M.. Obžalovaný uváděl, že jej tam poslal H., což tento zpochybnil, ale především toto tvrzení bylo vyvráceno samotným průběhem návštěvy v bytě, kdy nebylo naprosto zřejmé, z jakého důvodu obžalovaný do bytu přišel. Podle soudu vysvětlení této návštěvy učinilo výpověď obžalovaného nevěrohodnou a za této situace tato návštěva sama o sobě učinila pochybným samotné jednání obžalovaného ve večerních hodinách dne 30. 9. 2005. Konečně posledním stěžejním tvrzením obžalovaného, které bylo vyvráceno, bylo jeho tvrzení o přítomnosti v bydlišti asi od 02.45 hodin, což vyvrátily svými výpověďmi svědkyně B. a P., jakož i záznam kamery, která zaznamenala průjezd obžalovaného Otrokovicemi na XXXX v čase 03.00.15.

Dále soud v rámci rozboru výpovědi obžalovaného ještě ve svém předchozím rozhodnutí uvedl, že se však v ní objevují momenty, které je nutno považovat za pochybné samy o sobě. Mělo se jednat o popis návštěvy bytu poškozeného, kdy obžalovaný popisoval,

jak společně s poškozeným a J. „blbli“ a jaká u toho byla sranda. Soud uvedl, že v dané době již vztahy mezi nimi nebyly takové, aby se takto společně veselili a aby mu snad poškozený vyprávěl, jak si bude do bytu a na postel vodit děvčata. Podobně na soud působil popis hledání svědka S., kdy obžalovaný popisoval povídání si o dětech či dokonce předvádění úderů z bojových sportů a varování poškozeného před možným hrozícím nebezpečím. Podle soudu se obžalovaný takto snažil navodit jednak zdání bezproblémových vztahů s poškozeným, jednak se snažil odpoutat pozornost od sebe a přenést ji na osobu S.. Přitom nešlo o nic jiného, než o pomoc svědkovi v překerní situaci, o kterou požádal poškozeného N. cestou do herny Las Vegas ve Zlíně, resp. když již se nacházel v herně (telefonát 21.54), přičemž předtím byli domluveni na setkání přímo v herně. Soud také dovozoval z faktu, že byl svědek venku s dívkou, předpoklad, že neměl za této situace nějaké nekalé úmysly.

Dále vzbudil pochybnosti soudu obžalovaného popis dění po odjezdu ze Zlína do Otrokovic v nočních hodinách a především pak dění před domem poškozeného, kdy obžalovaný, aniž by byl k tomuto tázan, se sám dostavil na policii, které sdělil, že po odchodu N. domů, si zajistil vchodové dveře proti uzavření, aby následně mohl z domu odcizit kování, na kterýchžto tvrzeních následně setrval i před soudem. Podle soudu obžalovaného nic nenutilo se o svém vstupu do domu zmiňovat a o odcizení kování se zmiňovat a učinil tak pouze proto, aby svůj vstup do domu tímto vysvětlil. Je tedy otázkou, proč obžalovaný uvedl, že si dveře zajistil a že do domu vstoupil. Soud tento moment vysvětlil celkovým charakterem výpovědi obžalovaného, který v závislosti na vývoji důkazní situace uváděl další nové skutečnosti na svoji obhajobu, když má za to, že toto sdělení mělo mít jakýsi „preventivní“ význam pro případ zjištění, že se v domě nacházel.

O pochybnostech se soud rovněž zmiňoval v souvislosti s tabletami na spaní pod názvem Stilnox, za účelem jejichž předepsání, příp. jiných prášků na spaní, navštívil obžalovaný dne 30. 9. 2005 svého lékaře dr. Bařínku, který mu tyto prášky skutečně předepsal, jak potvrdil, a to z toho důvodu, že si obžalovaný stěžoval na nespavost. Stopy tohoto léku, resp. látky v něm obsažené, se pak objevily v játrech poškozeného, jak bylo zjištěno ze znaleckého posudku toxikologického, čemuž nasvědčovalo jejich požití několik hodin před smrtí poškozeného. Nebylo tedy pochyb o tom, že poškozený tyto léky skutečně před smrtí požil, což navodilo otázku, zda obžalovaný navštívil lékaře kvůli sobě, či kvůli poškozenému, tedy proto, aby mu je mohl podat, ať už tedy tak, že si je poškozený vzal sám, či nikoli.

Soud tedy shrnul, že výpověď obžalovaného působí jednoznačně nevěrohodným dojmem, kdy obžalovaný uvedl na svou obhajobu jednoznačně nepravdivé údaje, a že ani nemusel mít k dispozici znalecký posudek znalkyně Mgr. Hübnerové, aby učinil závěr o nevěrohodnosti výpovědi obžalovaného. Tento fakt soud vyložil konstatováním, že nepravdivé údaje obžalovaný obvykle sděluje proto, aby ztížil či zamezil zjištění skutečného stavu věci, a to obvykle proto, že takové zjištění pro něho může mít nepříznivé důsledky. Podle soudu tedy bylo zároveň možno učinit závěr, že skutečný stav věci, v daném případě děj vedoucí ke smrti poškozeného, měl jiný průběh, než obžalovaný uváděl, a to od večerních hodin dne 30. 9. až do ranních hodin dne 1. 10. 2005, když za pravdivé bylo možno považovat toliko tvrzení obžalovaného, že N. vezl do Zlína, že jeli vyhledat svědka S. a že poté navštívili hernu Las Vegas ve Zlíně, když v tomto směru bylo jeho tvrzení v souladu s dalšími důkazy. Speciálně se pak soud zmínil i o významu vyšetření obžalovaného na tzv. detektoru lži, kterému přisoudil podpůrný význam.

Ani za této situace však soud nemohl učinit bezpečný závěr o vině obžalovaného, což jinými slovy znamenalo, že nemohl učinit bezpečný závěr v tom směru, že v kritické době obžalovaný v bytě byl a že byl rovněž v tělesném kontaktu s poškozeným, jakkoliv byl tento fakt vysoce pravděpodobný. K takovému bezpečnému závěru byl totiž nutný důkaz, který by na osobu obžalovaného přímo, nezpochybnitelně ukázal a takový důkaz soud dle svého tehdejšího přesvědčení našel v podobě výše zmiňovaného znaleckého posudku z oboru kriminalistika, odvětví fyzikální chemie, kterým byla prokázána přítomnost vláken z oděvu obžalovaného, který měl toho večera na sobě, na oděvu poškozeného, ve kterém tento spal, mj. i na slipech a ponožkách, ale i na ložním prádle. Toto zjištění považoval soud za jednoznačné prokázání faktu, že obžalovaný nejenže se nacházel v bytě poškozeného, ale také na jeho posteli v době, kdy tento na ní ležel. Toto zjištění pak umožnilo učinit navazující závěr o tom, že se obžalovaný takto nacházel na posteli poškozeného právě proto, aby ho usmrtil. Jak bylo zjištěno výslechy svědků a již výše zmíněno, před usmrcením poškozeného se obžalovaný do kontaktu s jeho spodním a ložním prádlem nedostal. Stejně jako se s ním nedostal do kontaktu po jeho usmrcení. Veden těmito úvahami, dospěl soud k závěru, že bylo bezpečně prokázáno, že pachatelem popsáného skutku je právě obžalovaný.

Dílčí otázkou, kterou se soud ještě zabýval, byl způsob vniknutí obžalovaného do bytu poškozeného. Jak uvedl ve svém předcházejícím rozhodnutí, prokázáno bylo, že pachatel nevníkl do bytu násilím, takže se nabízely dvě možnosti vniknutí do bytu. Buď za použití shodného klíče, nebo vpuštěním samotným poškozeným. Soud se přiklonil k možnosti první, neboť jeden klíč od bytu na svazku klíčů chyběl při vracení klíčů majiteli domu Š., a použití shodného klíče rovněž nasvědčovalo skutečnosti, že poškozený byl usmrcen na posteli a že tedy obžalovaného do bytu nepouštěl. Rovněž podání léků na spaní nasvědčovalo přesvědčení soudu, že obžalovaný do bytu vpuštěn nebyl, neboť předpokládal, že poškozený bude spát, čehož také chtěl, ať už doporučováním užití léků či jejich podstrčením, dosáhnout.

Dále se soud také zabýval motivem jednání obžalovaného a v tomto směru dospěl k závěru, že tento nebyl bezpečně prokázán, že tedy nejsou známy pohnutky, které ho k jeho jednání vedly, a naznačil v tomto směru v úvahu přicházející varianty.

• • •

Dále pak soud v odůvodnění rozsudku ze dne 18. 3. 2015 uvedl, jakým momentům věnoval pozornost ve svém zrušovacím rozhodnutí odvolací soud a jaké závazné právní názory ve svém rozhodnutí prezentoval; příslušnou pasáž lze také citovat.

• • •

1. Odvolací soud se ve svém rozhodnutí obsáhle zabýval akceptací výsledků fyziodetekčního vyšetření (tedy vyšetření na tzv. detektoru lži) ze strany soudu I. stupně, přičemž konstatoval, že takový postup je v rozporu s konstantní judikaturou, poukázal na příslušná rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR a vyslovil závazný právní názor, že v novém řízení soud I. stupně nebude v žádném směru vycházet, jakožto

z procesně relevantního důkazu z výsledku fyziodetekčního vyšetření. S ohledem na uvedené pak bylo soudu I. stupně uloženo, aby opětovně vyslechl znalkyni Mgr. Hübnerovou, která se ve svém posudku zabývala mj. obecnou a specifickou věrohodností obžalovaného, přičemž využívala i výsledků tohoto vyšetření, k závěrům posudku v případě, že by k těmto výsledkům fyziodetekčního vyšetření nepřihlížela, resp. tyto nevyužívala.

2. Odvolací soud také soudu I. stupně uložil zopakovat důkaz znaleckým posudkem znalkyně Mgr. Andrey Brzobohaté z oboru toxikologie s ohledem na jeho přečtení dle § 213 odst. 2 tr. řádu (jak vyplývá z protokolace), když v úvahu přicházelo jeho čtení dle § 211 odst. 5 tr. řádu.
3. V souvislosti s hodnocením důkazů soudem I. stupně se odvolací soud zabýval znaleckým posudkem z oboru kriminalistika, odvětví fyzikálně chemická expertíza, kterému soud I. stupně přisuzoval poměrně zásadní význam pro rozhodnutí ve věci, a konstatoval, že soud I. stupně nedocenil vyznění znaleckých posudků, v nichž je zmiňována barevná a druhová shoda mezi nakontaktovanými vlákny modré a modrobílé bavlny zajištěnými na oděvních svršcích P. N., příp. na povlacích polštářů a příkrývky, a vlákny modré a modrobílé bavlny, z nichž jsou zhotoveny kalhoty M. B.. Podle odvolacího soudu se soud I. stupně neměl spokojit se čtením těchto znaleckých posudků, ale měl vyslechnout autora těchto posudků k možnému prokázání individuální shody vláken nalezených na svršcích poškozeného a lůžkovinách s vlákny, z nichž byly vyrobeny tričko a kalhoty obžalovaného. Dále se měl znalec také vyjádřit k tomu, zda tato nalezená vlákna nemohla pocházet z riflí, které měl mít na sobě také poškozený, jakož i k důvodu faktu, že na oděvních svršcích obžalovaného nebyla zjištěna nakontaktovaná vlákna barevně a druhově shodná s vlákny, z nichž byly vyrobeny svršky poškozeného a lůžkoviny.
4. Odvolací soud se ve svém rozhodnutí také vyjádřil k písemnosti označené jako „časový snímek oběti a podezřelého“, když konstatoval, že se nejedná o listinný důkaz ve vlastním slova smyslu, který by bylo možno provést postupem dle § 213 tr. řádu, když se jedná o materiál, který vyhodnocuje obsah doposud shromážděného spisového materiálu, a že se tedy jedná fakticky o pomůcku vyhotovenou policejním orgánem. V této souvislosti se pak také vyjádřil k problematice fotografií zachycujících průjezd s největší pravděpodobností vozidla Škoda Octavia Combi bílé barvy, což ovšem neznamenalo, že by se jednalo o určité konkrétní vozidlo, neboť z fotografií nelze zjistit registrační značku vozidla. Soudu I. stupně proto bylo uloženo obžalovaného k této problematice vyslechnout.
5. Dále bylo soudu uloženo opětovně vyslechnout svědkyni I. B., která dle názoru odvolacího soudu vypovídala rozporně v přípravném řízení a u hlavního líčení ohledně příchodu obžalovaného v noci domů a o jeho případném odchodu, a tento rozpor následně patřičně vyhodnotit, jakož i vyhodnotit rozpor mezi výpověďmi obžalovaného a svědkyně B. a výpověďmi svědkyň B. a P., resp. vysvětlit, proč případně věří svědkyním a nikoli obžalovanému.
6. Ve vztahu k závěru soudu I. stupně o vniknutí obžalovaným do bytu za použití shodného klíče odvolací soud uvedl, že dle jeho přesvědčení se nejedná o logickou dedukci, ale spíše o vyvozování závěrů, které nemají oporu v provedených důkazech. Pokud tedy soud I. stupně na tomto závěru setrvává, měl by tento podrobně odůvodnit s odkazem na důkazy, o které tento závěr o způsobu vniknutí do bytu opřel. Podle odvolacího soudu bylo také namístě zabývat se otázkou, proč v případě, že obžalovaný

klíč od bytu měl, do bytu nevnikl v době, kdy v něm poškozený nebyl, pokud tedy do bytu vnikl proto, aby v něm něco odcizil.

7. Odvolací soud dále upozornil, že při výčtu osob, které věděly o umístění bytu poškozeného, byla přehlédnuta svědkyně K., neboť tato uvedla ve své výpovědi, že sledovala onu noc na přání svědkyně G., zda se v bytě poškozeného svítí.
8. Soudu I. stupně bylo dále uloženo vyslechnutí svědků L. H. a J. M., kteří se sami obrátili na soud s tím, že by se mohli vyjádřit k okolnostem souvisejícím s projednávanou problematikou, když tito svědci se na soud obrátili bezprostředně před vyhlášením rozsudku, resp. až po vyhlášení.
9. Kromě toho bylo ještě soudu I. stupně uloženo formálně provést důkaz lékařskou zprávou předloženou svědkem R., který měl být obžalovaným napaden dne 7. 1. 2005, což bylo zmíněno v souvislosti s úvahami o motivech obžalovaného vedoucích ke spáchání skutku, když jedním z případných důvodů napadení poškozeného mohla být obava z propuštění ze zaměstnání, resp. potřeba pomstít se za propuštění.
10. Konečně se odvolací soud také vyjádřil k problematice rozhodování o náhradě škody, konkrétně k rozhodnutí, jímž byly poškozené K. a A Ch. odkázány se zbytkem svého nároku, konkrétně pokud uplatňovaly odškodnění za způsobenou nemajetkovou újmu, na občanskoprávní řízení. Odvolací soud především konstatoval, že i když soud rozhodl o přiznání nároku na náhradu škody dle § 444 občanského zákoníku účinného v době spáchání skutku, kdy se jedná o jednorázové odškodnění za ztrátu blízké osoby, nic nebránilo soudu I. stupně v tom, aby rozhodl rovněž dle § 11, příp. § 13 obč. zák. také o odškodnění za nemajetkovou újmu.

...

Nalézací soud pak na úvahy odvolacího soudu zareagoval doplněním dokazování, jehož průběh byl zachycen v další pasáži odůvodnění rozsudku ze dne 18. 3. 2015.

...

Doplnění dokazování:

Soud tedy úvodem této další fáze řízení vyslechl obžalovaného k problematice bílého vozidla na kamerovém záznamu, k čemuž se obžalovaný vyjádřil v tom smyslu, že skutečně v noci Otrokovicemi v bílé Octavii Combi projížděl, a to i v době kolem půl třetí, přesný čas neznal, ale jestli je na záznamu právě jím řízené vozidlo, nedokázal říct.

Dále byl vyslechnut svědek L. H., který sám oslovil soud přípisem, v němž uvedl, že byl osloven policisty, aby se vyjádřil k trestní věci obžalovaného B., což odmítl. Ve své výpovědi obžalovaný uvedl, že když byl na policii ve své trestní věci (svědek je nyní ve výkonu trestu), tak byl policisty dotazován na obžalovaného, na což nereagoval, protože nic nevěděl. Policisté si mysleli, že něco ví, protože obžalovaný chodil s jeho sestrou. Nic konkrétního ale nebylo řečeno, ani z jeho strany, ani ze strany policistů. Svědek se vyjádřil

pouze k osobě svědka M., o němž bude pojednáno níže, když uvedl, že ho zná jako výrobce a prodejce drog.

Podobně oslovil soud také zmíněný svědek P. M., který ve své výpovědi u hlavního líčení uvedl, že se na orgány činné v trestním řízení obrátil sám, neboť se domníval, že by se mohl k projednávání věci vyjádřit. S obžalovaným se seznámil někdy v létě 2012, když tento jezdil do Chropyně, kde svědek bydlel, pro drogy, mj. i k němu. Vzhledem k tomu, že se blíže neznali, hovořili o svých osobních záležitostech „jen tak zhruba“, obžalovaný se mj. zmiňoval i o svých problémech s manželkou. Konkrétně o projednávání věci se obžalovaný svědkovi zmínil během společné aplikace pervitinu na podzim 2012 v souvislosti s vyprávěním svědka o jeho pobytu ve výkonu trestu v tom smyslu (svědek již nedokázal sdělení přesně citovat), že i on (obžalovaný) mohl „sedět“, protože „rohl nějakého frajera“ (touto citací si byl svědek jistý), ale že jsou policisté „osli“, že se jim „to“ nepodařilo, čímž bylo evidentně míněno jeho odhalení a usvědčení. Oběť tehdy obžalovaný nejmenoval, pouze řekl, že se mělo jednat o nějakého podnikatele, kterému dělal ochranku. V této souvislosti použil také výraz „konkurence“. Obžalovaný také měl svědkovi sdělit, že se to tam nějak „posralo“, tak že ho prostě zabil. K tomuto hovoru došlo v autě na polní cestě u Otrokovic, kde – jak už bylo řečeno – si aplikovali nitrožilně pervitin; auto řídil tam i zpět obžalovaný, řídil podle svědka bezpečně i po požití pervitinu. Tato informace však měla podle svědka ještě pokračování, když mu obžalovaný poslal několik výhrůžných SMS, mezi nimi i takovou, kde psal „ukaž si to komu chceš, já tě zničím, ty úchylný prase. Třeba tě i zabiju, když budu muset.“ Podle svědka měl obžalovaný utkvělou představu, že si svědek jejich hovor nahrál, protože po něm vydání údajné nahrávky požadoval. Svědek tehdejšímu sdělení obžalovaného nevěnoval nijak velkou pozornost, protože nevěděl, zda může obžalovanému věřit, svůj postoj k tomuto sdělení změnil až po oněch výhrůžkách, a soud oslovil poté, co viděl reportáž o této věci v televizi, kde byl obžalovaný popisován jako nevinný, zřejmě svým otcem. Citovanou SMS zprávu, i jiné zprávy a požadavek na vydání údajné nahrávky si svědek vysvětloval povahou obžalovaného, který měl dle svědka utkvělou představu o tom, že je sledován, když např. doma rozbídal nožem strop při hledání předpokládaných štěnic. Svědek obžalovaného označil mj. výrazem „rapl“, když reagoval neadekvátně na situace, kdy mu např. někdo nevyhověl; svědek uvedl, že obžalovaný poslal právě svědka H., aby mu propíchal pneumatiky na autě, k čemuž i došlo a k čemuž se mu i obžalovaný přiznal. Svědek také vyloučil, že by se chtěl jakkoliv obžalovanému mstít, a to např. za jeho účast na vloupání do svědkova bytu, k čemuž došlo, když již byl svědek ve vazbě.

Na výpověď svědka reagoval obžalovaný prohlášením, že se jedná z jeho strany o mstu, protože na svědka podal trestní oznámení, protože ve sklepě mučil mladého kluka. Podle obžalovaného se nyní přihlásil po domluvě s policisty. Obžalovaný rovněž popřel, že by svědkovi napsal SMS výše uvedeného znění. Ohledně telefonního čísla zmiňovaného v souvislosti s SMS obžalovaný uvedl, že si již nevzpomíná, jestli takové užíval. U dalšího hlavního líčení pak obžalovaný uvedl, že pokud svědkovi napsal, že by ho i klidně zabil, tak to bylo spíše slovní hříčka, pokud to řekl.

Dále byla soudem opětovně vyslechnuta svědkyně I. B. k vysvětlení rozporu mezi její výpovědí v přípravném řízení a u hlavního líčení ohledně příchodu obžalovaného domů v noci z 30. 9. 2005 na 1. 10. 2005. V přípravném řízení svědkyně uvedla, že neví, kdy se obžalovaný vrátil domů, ale přišel hodně pozdě, a u hlavního líčení pak soudu sdělila, že

obžalovaný přišel po půlnoci, někdy mezi 02.00 a 03.00 hodin; dále uvedla v přípravném řízení, že je možné, že obžalovaný mohl poté ještě byt opustit, že to nemůže potvrdit ani vyloučit, zatímco u hlavního líčení uvedla, že obžalovaný mohl z bytu odejít, aspoň si to myslela, když spí, tak si myslí, že může kdokoliv odejít. Na uvedené téma tedy svědkyně nyní uvedla, že obžalovaný přišel určitě pozdě, až po půlnoci, ale neví přesně kdy, zda ve 02.20, nebo 03.20, nebo 01.30 hodin. K případnému odchodu obžalovaného z bytu pak uvedla, že spala v jiné místnosti než on, a proto neví, jestli poté, co usnula, někam odešel. Svědkyně si rovněž nepamatovala, v kolik se vzbudila a jestli byl obžalovaný doma; měl ale jet se svým otcem pro tetu. K dotazu svědkyně ještě dodala, že neví, zda si jí obžalovaný v té době stěžoval na problémy se spaním.

Soud také opětovně vyslechl svědka S. Š. ke klíčům od bytu poškozeného, k čemuž svědek uvedl, že si pamatuje, že se mu (jako majiteli domu) vrátilo o jeden klíč méně; poškozenému předal 5 klíčů a od policie dostal nazpět 4 klíče, nezkoumal blíže, kde ten jeden klíč zmizel. Od vchodových dveří dal poškozenému 2 klíče. Svědek také potvrdil problém s nedovíráním vchodových dveří v zadním vchodu.

Svědka R. Č. k věci uvedl, že pracoval v té době ve firmě XXXX vlastněné svědkem S.. V té době také byla vyhlášena celozávodní dovolená, během níž vyšlo najevo, že firmu má přebírat nějaká společnost vlastněná poškozeným N.. Protože ho znal, kontaktoval poškozeného, aby zjistil, co se bude dít. Sešli se v restauraci Na Škole vlastněné poškozeným, řekli si nějaké informace a rozešli se. Poškozený mu řekl, že se vše dozví v pondělí na nějakém zasedání, na kterém měl být poškozený přítomen. Ve firmě XXXX bylo podle svědka nějaké handrkování ohledně majetku, řešilo se, kdo je majoritním akcionářem a (svědek) S. to chtěl vyřešit tímto způsobem. Podle názoru svědka měla smrt poškozeného na tuto situaci zanedbatelný vliv, protože S. již neměl právo na rozhodnutí o převzetí firmy někým jiným, jak se následně zjistilo. Svědek ještě dodal, že během jejich setkání nebyla zmínka o tom, že by se měl poškozený se S. ten večer setkat, během setkání na něho působil klidně a vyrovnaně.

Dále byl vyslechnut svědek R. R., který soudu sdělil, že v době spáchání trestné činnosti znal obžalovaného, protože s ním pracoval v jedné firmě v jednom skladu. Tu noc, kdy byl zavražděn N., byl v baru Las Vegas, a zde potkal obžalovaného, který se zde jenom otočil a hned šel pryč a přitom se pozdravili. Bylo to již hodně pozdě, určitě po půlnoci, mohlo to být i nad ránem, nikdo tam již nebyl, jenom obsluha.

Opětovně byl vyslechnut také svědek L. S., který potvrdil, že se plánovala transakce, o níž se zmiňoval svědek Č., kdy měl poškozený převzít obchodní podíl v jeho firmě s tím, že se mělo jednat spíše o výpomoc ze strany N., protože se nacházel v komplikované situaci, plánovaný krok ale neměl přinést žádný ekonomický prospěch. Smrtí N. však všechno skončilo, byla to katastrofa. K průběhu večera pak ještě svědek dodal, že od telefonátu, kdy jej žádal o pomoc při hledání klíčů do setkání s poškozeným uplynula asi hodina, hodina a půl. Setkali se v obci Chrástěšov u Vizovic, kde mu poškozený nabídl, ať se jede podívat na jeho nový podnik ve Zlíně. Poškozený v té době nebyl podle svědka podnapilý, choval se, mluvil zcela normálně. V baru byli asi 10 minut, vypili kávu nebo kolu.

Obžalovaný se k této výpovědi vyjádřil v tom směru, že se po cestě vůbec se svědkem nepotkali a do baru přijeli až po něm.

Dále soud vyslechl znalkyni Mgr. Andreu Brzobohatou, autorku znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie, z jejíž výpovědi zjistil, že ve vzorcích jater a ledvin poškozeného byl prokázán zolpidem, což je účinná složka mj. i léku Stilnox. Jedná se o sedativum, které se ordinuje při nespavosti. Nástup účinku je po 7 – 27 minutách, jeho eliminační poločas činí 1,5 – 2,4 hodiny. V žaludečním obsahu žádná toxikologicky významná látka prokázána nebyla, k čemuž znalkyně uvedla, že při běžném fungování trávicího traktu se taková látka udrží v žaludku do 4 hodin, na přítomnost takové látky v žaludku má vliv také případné zvracení, i když ani takto se obsah žaludku nevyprázdí úplně, a proto lze i za takové situace nalézt stopy látky v krvi či v některých orgánech. K problematice doby požití léku (např. 1 tablety) poškozeným s přihlédnutím k tomu, že stopy zolpidemu byly nalezeny v játrech a v krvi už ne, pak znalkyně uvedla, že záleží na množství účinné látky v léku, ale běžně účinek látky trvá asi 6 hodin, čímž je tedy také dána doba možného požití léku.

Soud znalkyni Mgr. Brzobohatou s ohledem na její odbornost vyslechl také k působení psychotropní látky pervitin, kterou si dle svědka M. s obžalovaným aplikovali v době, kdy se mu měl svěřit se zabitím poškozeného, na lidský organismus, na psychické rozpoložení člověka. Znalkyně uvedla, že působení prochází několika fázemi, přičemž také záleží na osobnosti uživatele, na jeho povaze, a na fázi braní drogy. Úvodní fází je euforie, nabuzení organismu, které může vést dle povahy člověka až k agresivitě. Ve vztahu k chování uživatele po aplikaci znalkyně připustila mnohomluvnost, větší sdílnost, zvýšené sebevědomí, výřečnost. Nevyloučila rovněž zvukové halucinace spojené s užíváním pervitinu.

Ve vztahu ke znaleckému posudku z oboru kriminalistika, odvětví fyzikální chemie, který se zabýval nakontaktovanými vlákny na oděvu poškozeného a na lůžkovinách, byl vyslechnut znalec Ing. Jan Pokorný, když autor předmětného posudku již u policie nepracuje. Znalec se ve své výpovědi obecně vyjádřil k metodám zkoumání, k mezím takového zkoumání a tedy k možným závěrům zkoumání, jakož i ke konkrétnímu zkoumání v této trestní věci. Podle znalce se zkoumáním textilních vláken zjišťuje jejich skupinová příslušnost, tedy druh, který je dán materiálem, z něhož je vlákno vytvořeno. Dále se zkoumají morfologické vlastnosti jako je tvar a velikost a dále se zkoumá také barva. Při zkoumání textilních vláken znalec vyloučil možnost individuálního ztotožnění nakontaktovaného vlákna s vlákny z původní textilie; jedná se pouze o skupinovou shodu, primární je druh materiálu a barva. K samotné možnosti nakontaktování textilních vláken znalec uvedl, že nejvyšší pravděpodobnost je při kontaktu dvou látek, možný je také přenos vzduchem; samotný přenos ale jejich obor nezkoumá, zkoumá pouze vlákna samotná.

Ke sběru možných nakontaktovaných mikrostop – vláken – znalec v obecné rovině uvedl, že pokud není dán speciální požadavek policejního orgánu, snímají se mikrostopy z celé vnější plochy oděvu za použití lepidla transparentní folie nebo speciální lepicí pásky.

K materiálu, z něhož byly zhotoveny kalhoty obžalovaného a poškozeného, znalec uvedl, že u obžalovaného se jednalo o bavlnu, resp. o bílá bavlněná vlákna nerovnoměrně obarvená modrou barvou, kalhoty poškozeného byly vyrobeny z polyesteru, z modrých a bílých polyesterových vláken, přičemž polyester je umělé vlákno zcela odlišné od bavlny; záměna takových vláken podle znalce není možná, pokud by k ní došlo, jednalo by se o hrubou chybu znalce.

Dále se znalec vyjádřil k možnosti tzv. sekundárního přenosu vláken, který znamená přenos vláken z oděvu na oděv zprostředkovaný oděvem třetí osoby, když uvedl, že literatura jako příklad takového přenosu uvádí objetí dítěte s matkou a poté s otcem, čímž dojde k přenosu vláken mezi otcem a matkou. Takový přenos tedy je možný.

Konečně se také znalec vyjádřil k případné druhové a barevné shodě mezi některými částmi oblečení obžalovaného a poškozeného, k čemuž uvedl, že některé části oděvu obžalovaného i poškozeného byly úplně či částečně zhotoveny z vláken bílé bavlny, kdy vlákna mikiny poškozeného byla z vláken bílé a červené bavlny, trenýrky šedočerné, kalhoty obžalovaného nerovnoměrné modré. Pouze tedy tričko obžalovaného bylo z bílé bavlny, stejně jako ponožky poškozeného, které však obsahovaly také vlákna z dalších látek; mohla by tedy být konstatována typová shoda u fragmentů bílých neobarvených vláken bavlněných vláken. K tomu však znalec doplnil, že bílá bavlněná vlákna jsou nejrozšířenějším druhem vláken, která ani nebývají druhově porovnávána, říká se pouze, že se jedná o vlákna bílé bavlny.

V souvislosti s tímto vystoupením znalce soud ještě vyžádal odborné vyjádření Kriminalistického ústavu v Praze týkající se v obecné rovině přenosu vláken a jejich nakontaktování a uvolnění nakontaktování. Z odborného vyjádření soud zjistil, že při vzájemném intenzivním kontaktu dvou bavlněných textilií je vzájemný přenos vláken vysoce pravděpodobný a že je tedy málo pravděpodobné, že by vlákna zůstala nakontaktována pouze na jednom oděvu a na druhém ne. Setrvání nakontaktovaných vláken na textilií je ovlivněno celou řadou okolností, především pak charakterem textilie, na které ulpěla, když např. na mohérovém svetru či fleecové mikině zůstanou vlákna déle. Vlákna se samozřejmě z textilie uvolňují, když např. běžným nošením dochází k samovolnému opadávání transferovaných vláken, tato lze i setřít, vytřepat apod., po uplynutí určitého časového úseku může být ztráta nakontaktovaných vláken i absolutní.

V rámci doplňování dokazování ještě soud vyslechl znalkyni Mgr. Romanu Hübnerovou k významu výsledků fyziodetekčního vyšetření pro závěry jejího znaleckého posudku, resp. k tomu, zda by tyto závěry byly odlišné v situaci, kdy by nemohla k výsledkům tohoto vyšetření přihlížet. Na toto téma znalkyně uvedla, že pouze výsledky fyziodetekčního vyšetření nelze brát jako dostatečně validní k podání znaleckého posudku, na její závěry v posudku prezentované toto vyšetření nemělo žádný vliv; pouze proto, že byla k vyšetření přizvána a tohoto se zúčastnila, neboť se o tuto problematiku zajímá, brala závěry vyšetření v potaz, protože u toho vyšetření byla. Ke svému závěru týkajícímu se specifické věrohodnosti obžalovaného uvedla, že její závěry mají řadu opěrných bodů a v případě této otázky bylo jedním z těchto bodů i fyziologické vyšetření. I kdyby použila jenom základní klinické vyšetření, tzn. rozhovor a pozorování, bylo by to dostatečné k vyslovení závěru, že věrohodnost obžalovaného je značně snížena.

Další dokazování provedl soud čtením některých důkazů listinných či jejich předložením stranám k nahlédnutí. Předně je třeba zmínit ty, o kterých se ve svém rozhodnutí zmiňoval odvolací soud. Nálezací soud tedy přečetl protokol o vydání věci ze dne 3. 10. 2005, dle něhož obžalovaný vydal policejnímu orgánu černé koženkové boty na šněrování, tričko světlé barvy, kalhoty tmavěmodré barvy a bundu, což byl dle jeho vyjádření oděv, který měl na sobě dne 30. 9., resp. 1. 10. 2005. Dále byla čtena lékařská zpráva o ošetření svědka J. R., kterou předložil při podání výpovědi u hlavního líčení a z níž vyplynulo, že byl napaden (dle svého vyjádření u lékaře) obžalovaným dne 7. 1. 2005 v Napajedlích. (Soud pouze upozorňuje, že tato zpráva byla přečtena ihned při jejím předložení – čl. 1046 spisu).

Dále byly přečteny listiny předložené již v rámci doplnění dokazování státním zástupcem. Jednalo se o kopie rozhodnutí Okresního soudu v Kroměříži ze dne 3. 12. 2009, sp. zn. 3Nt 127/2009, kterým bylo rozhodnuto o vzetí obžalovaného do vazby ve věci, kde byl stíhán pro trestnou činnost spáchanou vůči své tehdejší manželce – svědkyni I. B., kterýžto důkaz státní zástupce předložil v návaznosti na tvrzení svědka M., že se mu při jejich výše popisovaném rozhovoru v autě obžalovaný svěřil, že byl také ve vazbě. Byl také konstatován obsah SMS zpráv, které měl svědkovi M. zasílat obžalovaný a jejichž obsah je doložen kopií listin nalézajících se ve spise v trestní věci vedené proti svědkovi, o němž bude ještě zmínka. Zde je zachyceno několik zpráv odesílaných z telefonního čísla XXXX, které dle vyjádření svědka užíval tehdy obžalovaný. V části SMS (ze dne 12. 3. 2013) se podle svědka obžalovaný zabývá podezřením svědka, že mu propíchal na autě pneumatiky. Svědek M. se pak ve své výpovědi zmiňoval o SMS zprávách ze dne 16. 4. 2013, kdy v čase 23:08:30 mu měl obžalovaný napsat „Ukaž si to komu chceš, já tě zničím, ty úchylný prase. Třeba tě i zabiju, když budu muset.“ Na to svědek reagoval zprávou znění „Co mám komu ukázat? Nevím, o čem mluvíš. Zas ti někdo něco navykládal.“ K těmto listinám státní zástupce přiložil také úřední záznam o podání vysvětlení ze dne 6. 3. 2013, které podal na policii v Morkovicích obžalovaný, přičemž zde v rámci svých osobních údajů uvedl, že jeho telefonní číslo je XXXX. Stejně číslo uvedl také na dopravním inspektorátu dne 16. 12. 2012.

Státní zástupce soudu také předložil kopii strany č. 323 Slovníku nespisovné češtiny, 2. rozšířené vydání z r. 2006, dle něhož výraz „rohnout“ znamená v současné vězeňské mluvě bodnout či zabít.

Z usnesení Policie ČR OOK Kroměříž ze dne 5. 9. 2013, č.j. KRPZ-49822-46/TC-2013-150871-LVY, bylo zjištěno, že bylo zahájeno trestní stíhání obviněných R. L., P. J. a M. B. pro skutek spočívající v tom, že počátkem května 2013 vnikli do bytu P. M. v XXXX, kde odcizili obrazy a další věci. Z usnesení státního zástupce OSZ v Kroměříži pak bylo zjištěno, že trestní stíhání obviněného B. pro tento skutek bylo zastaveno pro neúčelnost, a to právě s ohledem na trestní stíhání v této trestní věci.

Ze spisu Okresního soudu v Kroměříži sp. zn. 9T 240/2013-750 dále soud zjistil, že rozsudkem ze dne 30. 9. 2014 byl svědek P. M. uznán vinným mj. i skutkem spáchaným dne 20. 4. 2013 a spočívajícím v tom, že obvinil výše jmenovaného R. L., že se podílel na odcizení jeho vozidla Mazda, což jmenovaný popíral, načež mu svědek vyhrožoval újmou na zdraví a poté jej zavezl do opuštěného domku, kde se nacházel jmenovaný J., který L. převzal a nejprve jej připoutal řetězy k židli a posléze jej odpoutal a nechal v domku přespat. Během této doby měl M. zjišťovat, zda se skutečně na odcizení auta podílel. Dále soud zjistil, že o obžalovaném B. je ve spise jediná zmínka, když poškozený L. uvedl, že mu M. vyhrožoval mj. i tím, že si jej J. a B. podají. Trestní oznámení v této věci podával sám poškozený R. L.

...

Veškeré provedené důkazy pak soud v předcházejícím rozsudku ze dne 18. 3. 2015, č.j. 69T 6/2014-1488, vyhodnotil následujícím způsobem (stejně jako na jiných místech se jedná o převzetí příslušné pasáže z odůvodnění citovaného rozsudku, soud se zde vyjadřuje i k některým závěrům odvolacího soudu).

...

Vyhodnocení provedeného dokazování:

Po takto doplněném dokazování pristoupil soud k opětovnému vyhodnocení veškerých provedených důkazů, přičemž samozřejmě přihlížel i k obsahu rozhodnutí odvolacího soudu. Závěry, k nimž soud na základě opětovného vyhodnocení provedených důkazů dospěl, se nijak zásadně nelišily od závěrů, které vedly k předchozímu zrušenému rozhodnutí, na nichž soud setrvává s výjimkou určitých úprav či upřesnění, o nichž bude pojednáno níže.

Soud tedy především nemá žádný důvod cokoli měnit na závěru o čase a místě usmrcení poškozeného P. N.; především tedy doba spáchání trestné činnosti je vymezena dobou 01.00 hodin, kdy se nejdříve poškozený vrátil do svého bytu, kterýžto údaj sdělil i sám obžalovaný, kterému v tomto směru lze věřit, neboť má soud k dispozici záznam kamerového systému, kdy bílá Škoda Octavia Combi se nachází v čase 00:56:29 na ul. Dlouhé ve Zlíně, která tvoří jedinou odjezdovou trasu od baru Las Vegas (dle místní znalosti je nutno na tuto ulici vjet z ulice Rašínovy, na niž se bar nachází, přičemž dle úpravy lze odbočit pouze doprava, kde byla bílá Octavia Combi také zachycena). Nelze pak také pominout zjištění, že v čase 00:56:03 měl obžalovaný ještě příchozí hovor od svědkyně G., kdy tento hovor je veden přes buňku ve Zlíně-městě na nám. Míru, což je náměstí, kam ústí ulice Rašínova a které je od místa, kde kamera zachytila bílou Octavii, několik desítek metrů. Další SMS v čase 01:08:46 od G. je doručována již přes buňku Otrokovice-střed, v kteréžto části města se nacházel byt poškozeného, čemuž také odpovídá kamerový záznam, kdy bílá Octavia Combi jede po ul. 3. května přes centrum Otrokovic směr Tlumačov, tedy směrem k bytu poškozeného. Z uvedeného tedy vyplývá, že poškozený přišel do bytu kolem 01.10 – 01.15 hodin a že tuto Octavii lze ztotožnit s Octávií řízenou obžalovaným. Na tomto místě se pak lze vyjádřit k problematice naznačené odvolacím soudem týkající se faktu, že na kamerovém systému není zachytitelná RZ tohoto vozidla, čehož si je soud vědom, stejně jako toho, že obžalovaný ani ve svém doplňujícím vyjádření k totožnosti auta nijak nevyloučil možnost, že se jedná i v dalších zachycených případech, tedy v 02:46:37 a 03:00:15 (opět ul. 3. května v centru Otrokovic) o jím řízenou Octavii, když uvedl, že se tam v tu dobu pohyboval, ale vcelku logicky také dodal, že neví, zda právě tato Octavia je jeho. Pokud je tedy na místě pochybovat o totožnosti bílé Octavie, mohlo by se jednat toliko o tyto dva průjezdy, přičemž soud má za to, že tyto pochybnosti nejsou nijak silné, resp. že pravděpodobnost, že se jedná o vozidlo řízené obžalovaným je dosti vysoká. Je však třeba zároveň připomenout, že pro samotné rozhodnutí soudu nemá přesné zjištění totožnosti bílé Octavie zachycené v posledně uvedených časech nijak zásadní význam.

Pokud se pak jedná o konec časového intervalu, v němž došlo k usmrcení poškozeného, soud rovněž nemá důvod nic měnit na čase 04.30 hodin, kdy byl spatřen svědkyněmi B. a P. v baru Las Vegas. Odvolací soud postrádal v předchozím rozhodnutí vysvětlení ze strany nalézacího soudu, proč soud uvěřil těmto svědkyním a nikoli obžalovanému, který uváděl, že v této době byl již doma a že těmto svědkyním nelze věřit. Soud tedy v této souvislosti dodává, že pokud pomine prostý fakt, že dvě svědkyně vypovídaly zcela ve shodě o přítomnosti obžalovaného v baru v době, kdy již zavíraly, tedy v době, kdy byla jakákoli osoba do baru příchozí nepřehlédnutelná, je třeba především poukázat na jakoukoliv absenci snahy těchto svědkyň obžalovanému snad ztížit jeho postavení, svou výpověď mu uškodit. Výpovědi těchto svědkyň byly zjevně ovlivněny délkou doby, která uplynula od události, přičemž lze předpokládat, že si na ony chvíle pamatovaly alespoň takto omezeně právě s ohledem na události, které měly následovat a na související šetření policie. Pokud by svědkyně měly v úmyslu vypovídat nepravdu v neprospěch obžalovaného, nepochybně by jejich výpovědi měly podrobnější, barvitější podobu. Naopak

věrohodnost těchto svědkyň a značný důkazní význam jejich výpovědí je dán právě onou úsporností, omezením se na zásadní sdělení o příchodu obžalovaného do baru kolem půl páté a o jeho prakticky okamžitém odchodu.

V této souvislosti se soud ještě vyjádří k dalšímu momentu, jímž se ve svém rozhodnutí zabýval odvolací soud a kterým měly být rozpory ve výpovědích svědkyně I. B., přičemž mělo být nalézacím soudem také vysvětleno, proč uvěřil svědkyním B. a P. a nikoli svědkyni B.. Soud tedy k tomuto předně uvádí, že se nemůže ztotožnit s názorem odvolacího soudu, dle něhož se ve výpovědích svědkyně B. objevily rozpory ve vztahu k údajům o příchodu a odchodu obžalovaného domů, když podle názoru soudu svědkyně řekla k těmto momentům dvěma různými způsoby totéž. Ohledně příchodu obžalovaného si byla jistá tím, že přišel domů hodně pozdě, určitě již po půlnoci, nevěděla však přesně v kolik hodin; mohlo to však být o půl druhé, ve 02.20, ale také v 03.20. Pokud v předchozím řízení u hlavního líčení uvedla „možná mezi druhou a třetí“, jednalo se toliko o snahu o alespoň určité upřesnění údaje o příchodu. Ohledně případného odchodu obžalovaného z domu pak obě její výpovědi znamenají, že po jeho příchodu domů šla spát, a proto neví, jestli z domu odešel, či nikoli; pokud by však odešel, nevšimla by si toho, neboť spala. Za této situace tedy ani soud nespatřuje rozpor mezi výpovědí svědkyně B. a výpověďmi svědkyň B. a P., když tyto se dle jeho názoru doplňují v tom smyslu, že z výpovědí svědkyň vyplývá, že obžalovaný z domu ještě odešel. Své předchozí úvahy na tomto místě soud ještě doplňuje o konstatování, že časový údaj sdělený svědkyněmi není v rozporu výpovědí otce obžalovaného, dle níž v 05.00 hodin volal obžalovanému na pevnou linku do bydliště, neboť se do té doby mohl bez jakýchkoliv problémů do bydliště vrátit, a to tedy i tak, aby nebyl pohyb vozidla zachycen kamerou na XXXX, stejně jako nebyl jeho pohyb zachycen při cestě do Březolup za otcem, kdy se lze také vyhnout centru města.

Soud se ještě na tomto místě vyjádří k výtce odvolacího soudu, dle níž tento nesouhlasí s tím, jakým způsobem soud I. stupně přistoupil k provedení a hodnocení písemnosti nazvané časový snímek (viz bod 4. na str. 23), když se dle názoru odvolacího soudu nejedná o důkaz. S tímto názorem nelze než souhlasit, soud si je samozřejmě vědom toho, že se nejedná o listinný důkaz ve vlastním slova smyslu. Také proto příslušná pasáž na str. 16 odůvodnění zrušeného rozsudku zní následovně: „Pokud se jedná o důkazy listinné, je třeba se zmínit o časovém snímku vypracovaném policií, který vychází z dalších důkazů listinných, jako je analýza telekomunikačního provozu a fotografie pořízené ze záznamu kamer..... soud nezjistil žádný rozpor mezi obsahem tohoto časového snímku a obsahem jednotlivých důkazů.“ Zmínkou o vypracování snímku policií chtěl dát soud najevo, že si je vědom specifické povahy této listiny, která nepochybně není a nemůže být důkazem, byla-li vypracována policií. Především je však třeba zdůraznit, že soud této listiny pouze využil k tomu, aby odkázal jejím prostřednictvím na obsah skutečných důkazů listinných, jako je analýza telekomunikačního provozu a materializovaný záznam kamerového systému, přičemž podobu časového snímku převzal do odůvodnění rozsudku v celém jeho rozsahu pouze proto, že údaje v něm uvedené, pro rozhodnutí soudu významné, odpovídají obsahu skutečných důkazů listinných. Pokud snímek obsahuje odkazy také na některá vyjádření svědků, k těmto soud pochopitelně nepřihlížel, neboť pracoval se samotnými výpověďmi.

Soud dále nemá důvod cokoli měnit na svých úvahách o způsobu usmrcení poškozeného, o příčinné souvislosti mezi jednáním pachatele a způsobeným následkem, tedy

o naplnění objektivní stránky trestného činu, jak jsou prezentovány na str. 19 tohoto odůvodnění.

Pokud se jedná o ono zásadní při rozhodování soudu, tedy o úvahy, které v předchozím rozhodnutí vedly soud k závěru o obžalovaném coby pachateli skutku, považuje soud za nutné – opět s přihlédnutím k rozhodnutí odvolacího soudu – uvést následující.

Soud dospěl k závěru o vině obžalovaného ve svém předchozím rozhodnutí nejprve vyhodnocením možného okruhu pachatelů, z nichž se jako nejpravděpodobnějším pachatelem soudu jevil obžalovaný, u něhož neshledal žádné tzv. alibi a jehož výpověď vyhodnotil jako v řadě momentů zcela nevěrohodnou, vnitřně rozpornou či nelogickou - viz úvahy soudu na stranách 21 – 23 zrušeného rozsudku a shrnuté na stranách 19 – 21 tohoto rozsudku, na nichž soud nemá důvod cokoli měnit a na něž tedy na tomto místě odkazuje, přičemž dodává.

Pokud se jedná o okruh možných pachatelů, který je dán okruhem osob, které věděly, že poškozený bude danou noc spát ve svém novém bytě, tento byl původně vymezen osobami poškozenému blízkými, svědky J., M., Š., G., Š. a H. a jeho příbuznými, když soud zároveň konstatoval, že vylučuje, že by se mohlo jednat o osobu bez jakéhokoli vztahu k obžalovanému, např. o nějakého náhodného kolemjdoucího. Jak uvádí odvolací soud, nalézacím soudem byla pouze přehlédnuta zmínka svědkyně K. o tom, že měla dávat pozor, zda se u poškozeného svítí a zda je tedy doma, jak ji požádala svědkyně G.. Avšak ani osoba svědkyně K. a její vědomost o přítomnosti poškozeného v novém bytě nemůže nic změnit, neboť jak bylo zmíněno již ve vztahu k dalším uvedeným osobám, nelze předpokládat, že by byla jmenovaná takového jednání schopna, že by k němu měla jakýkoliv důvod a že by právě tato svědkyně měla k poškozenému jakýkoliv jiný vztah než neutrální.

Ohledně výpovědi obžalovaného pak soud konstatoval, že tato byla dalšími důkazy vyvrácena ve třech podstatných momentech: jednak pokud se zmiňoval o roztržení pytlů, v nichž byly stěhovány oděvy poškozeného, čímž vysvětloval nakontaktování vláken ze svých oděvů na oděv poškozeného, jednak pokud vysvětloval svůj příchod od bytu poškozeného ještě ve večerních hodinách tím, že jej tam poslal svědek H., což bylo vyvráceno tímto svědkem i svědky J. a M., a jednak pokud tvrdil, že byl ve svém bydlišti asi od 02.45 hodin, což bylo vyvráceno již zmíněnými svědkyněmi B. a P.. Dále také soud ve svém rozhodnutí uvedl, že pochybnosti vzbuzuje výpověď obžalovaného sama o sobě, konkrétně jeho popis návštěvy poškozeného v jeho bytě, kde společně měli „blbnout“ a válet se po posteli i s J. (což tedy bylo tímto svědkem také vyvráceno), kterážto činnost měla vysvětlit nález vláken z jeho oděvu na lůžkovinách, dále popis průběhu hledání svědka S., který měl jednak navodit zdání bezproblémových vztahů mezi obžalovaným a poškozeným, jednak měl vzbudit jistou pozornost ve vztahu k S.

Za nejvýznamnější nevěrohodný, pochybnosti vzbuzující moment ve výpovědi obžalovaného pak soud považoval a považuje i nadále onu pasáž, kde se obžalovaný zmiňuje o tom, že po odchodu poškozeného do domu si zajistil vchodové dveře, aby se mohl vrátit pro kování, které následně z domu odcizil. Soud opětovně konstatuje, že obžalovaného nic nenutilo k tomu, aby se o zajištění dveří, o vstupu do domu a o odcizení kování zmiňoval, a tuto jeho výpověď hodnotí jako snahu o vysvětlení jeho skutečného vstupu do domu, pokud by tento byl nějakým způsobem zjištěn, resp. pokud by bylo zjištěno, že na místo, tedy k domu, přišel opakovaně po nějaké době po odchodu poškozeného domů. Takový popis situace navíc poněkud postrádá smysl, když obžalovanému nic nebránilo v odcizení kování bezprostředně poté, co poškozený domů odešel. Obžalovaný nemusel dveře zajišťovat a do

domu se vracet; dveře tedy zajistil proto, aby se mohl do domu dostat, když od vchodu klíče neměl, přičemž se do domu chtěl dostat proto, aby se následně mohl do bytu poškozeného, kdy vstup již nějakým způsobem zajištěn měl, a to v době, kdy již bude dle jeho předpokladu účinkovat podaný lék.

V této souvislosti se lze ještě zmínit o pochybnostech týkajících se zajištění si léků na spaní u dr. Bařinky téhož dne, kdy je poškozenému nabídl, když účinná látka z těchto léků byla nalezena v těle poškozeného. Za této situace je pak zcela legitimní domněnka, že obžalovaný si nechal léky předepsat buď výlučně, nebo mj. i proto, aby si tento lék na spaní vzal i poškozený N.. A v této souvislosti ještě soud doplňuje své předchozí úvahy o nevysvětleném příchodu obžalovaného do bytu poškozeného ve večerních hodinách, kdy tam ještě byli přítomni J. a M., o vysvětlení tohoto jeho příchodu pokusem o vnucení požití léku poškozenému již v této dřívější době.

V souvislosti s úvahami o nevěrohodnosti výpovědi obžalovaného pak považuje soud za nutné vyjádřit se k fyziodetekčnímu vyšetření obžalovaného, kterému odvolací soud věnoval ve svém rozhodnutí značnou pozornost. Nalézací soud je přesvědčen, že z odůvodnění jeho rozhodnutí je zcela zřejmý naprosto marginální význam tohoto vyšetření pro jeho rozhodnutí, což dal najevo mj. i konstatováním, že výpověď obžalovaného působí jednoznačně nevěrohodným dojmem, když obžalovaný uvádí na svoji obhajobu nepravdivé údaje, za kteréžto situace ani nemusel mít k dispozici znalecký posudek Mgr. Hübnerové, v němž znalkyně výsledky fyziodetekčního vyšetření použila. Dlužno také poznamenat, že znalkyně ve svém posudku odpovídala na celkem 19 položených otázek, přičemž pouze při odpovědi na jedinou z nich (osmnáctou) využila výsledků tohoto vyšetření, když konstatovala, že specifická věrohodnost obžalovaného je slabá, což soud zjistil i bez fyziodetekčního vyšetření. (Své předchozí úvahy na tomto místě ještě soud doplňuje o vyjádření pochybností o samotném smyslu takového vyšetření právě u obviněné osoby, která ve svém postavení se může hájit tak, jak uzná za vhodné, a může tedy i lhát. Svým způsobem tedy lze na takové vyšetření nahlížet jako na pokus o zbavení obviněné osoby tohoto jeho práva, o nucení k pravdivé výpovědi.) Výsledkem znalkyně Mgr. Hübnerové tedy soud splnil pokyn odvolacího soudu; znalkyně soudu sdělila, že na závěry jejího posudku nemá nemožnost přihlížet k výsledkům vyšetření na detektoru lži žádný vliv, neboť nevěrohodnost obžalovaného vyplývá z jeho vyšetření jako celku. I ve vztahu k tomuto zaměření zkoumání znalkyně však lze mít nepochybně výhrady, když vyhodnocení výpovědi obžalovaného z hlediska její věrohodnosti přísluší soudu, nikoli znalkyni. Ve vztahu k samotnému posudku je však třeba zdůraznit, že prvotním úkolem znalkyně byl rozbor osobnosti obžalovaného, jak je popsáno v úvodu tohoto odůvodnění. Pokud se tedy soud o „podpurném“ významu vyšetření na detektoru lži v rámci vyhodnocení provedených důkazů zmiňoval, učinil tak pouze okrajově a při vědomí stávající odvolacím soudem citované judikatury, která takové vyšetření za důkaz použitelný v trestním řízení nepovažuje, jakož i při vědomí toho, že se k této problematice vyjádří odvolací soud.

Nalézací soud ve svém vyhodnocení provedených důkazů dále konstatoval, že ani za výše naznačené důkazní situace ještě nelze učinit bezpečný závěr v tom směru, že obžalovaný v bytě a v tělesném kontaktu s poškozeným v uváděné době byl. Tento učinil až po vyhodnocení znaleckého zkoumání v oboru kriminalistika, odvětví fyzikální chemie, kterým mělo být zjištěno, že na oděvu P. N. a na lůžkovinách byla nakontaktovaná vlákna z oděvu obžalovaného, což dokládalo jeho přítomnost na lůžku, na němž poškozený spal, i kontakt s poškozeným. Závěry tohoto znaleckého zkoumání, resp. jejich výklad nalézacím soudem byl však odvolacím zpochybněn, jak je zachyceno v bodu 3 na str. 22 tohoto odůvodnění, když poukázal toliko na druhovou a barevnou shodu nalezených vláken s oděvem

obžalovaného a soudu I. stupně uložil zkoumat, zda se v takovém případě může jednat i o shodu individuální.

Ve vztahu k závěrům tohoto znaleckého posudku si je soud vědom svého pochybení spočívajícího v nekritickém převzetí poněkud nešťastně formulovaných závěrů posudku, pokud zde znalec uvedl, že je v uvedených případech dána shoda mezi nalezenými vlákny a vlákny, z nichž jsou zhotoveny oděvy (kalhoty, tričko) obžalovaného. Soud si je samozřejmě vědom faktu, že v takovém případě se nemůže jednat o individuální shodu, neboť pokud je určitý počet kusů kalhot či triček vyroben z jednoho kusu tkaniny, stěží mohou být tato trička od sebe odlišitelná, resp. stěží mohou být odlišitelná vlákna z nich. Toto přesvědčení soudu také potvrdila osoba k tomu odborně způsobilá, tedy znalec z příslušného oboru kpt. Ing. J. Pokorný, když nemohl být vyslechnut přímo autor zmiňovaného posudku, který již u policie nepracuje. Znalec tedy soudu sdělil, že posouzení individuální shody je vyloučeno, když lze toliko stanovit materiál, z něhož je vlákno vyrobeno, tvar a velikost vlákna a barvu, kterou je obarveno. Za dané situace tedy nelze konstatovat, že vlákna nalezená na oděvu usmrceného P. N. jsou individuálně shodná s vlákny, z nichž byly vyrobeny oděvy obžalovaného. Nicméně podle názoru soudu, lze z uvedeného dovodit – neméně významné - zjištění, že pachatel měl na sobě oděv stejný jako obžalovaný, tedy modré rifle a bílé tričko, což sice není oděv nijak originální, avšak s přihlédnutím k dalším nashromážděným důkazům a z nich vyvozovaných závěrům, jak je výše popsáno, tento fakt jednoznačně potvrzuje předpoklad o obžalovaném jako pachateli předmětné trestné činnosti. Je-li zde stanoven určitý okruh možných pachatelů a jestliže i za použití dalších důkazů se činí vysoce pravděpodobný závěr o vině obžalovaného, zjištění, že pachatel usmrcení poškozeného byl stejně oblečen jako obžalovaný, umožňuje učinit stejný závěr o vině obžalovaného jako byl učiněn v předchozím rozhodnutí.

Je třeba znovu připomenout, že obžalovaný oblečený v bílém tričku a riflích byl poslední s poškozeným v kontaktu, zajistil si přístup do domu, nedlouho předtím podal poškozenému prášek na spaní a způsob napadení poškozeného – a to soud hodlá zdůraznit výrazněji než v předchozím rozhodnutí – přesně odpovídá tehdejší osobnosti obžalovaného, kdy obžalovaný jednal impulzivně, nekontrolovaně, agresivně, čemuž odpovídá 30 bodných ran v hrudi poškozeného. O používání nože obžalovaným v případě agrese se zmiňovala i svědkyně B. a o jeho použití obdobným způsobem, jakým byl napaden i poškozený, se zmiňoval i svědek M., o čemž bude ještě zmínka. O agresivitě obžalovaného v kritickém období roku 2005 vymykající se běžnému standardu se zmiňoval také svědek R., který před obžalovaným vyskočil s jedoucím autem.

Pokud se jedná ještě o další zjištění vyplývající z fyzikálně chemického zkoumání, která by případně mohla vzbudit pochybnosti o podle soudu prokazovaném ději, je třeba ve vztahu k faktu, že na oděvu obžalovaného nebyla zjištěna nakontaktovaná vlákna z oděvu poškozeného či z lůžkovin, i když by bylo možno očekávat nakontaktování vzájemné, zmínit, že je tato skutečnost poměrně snadno vysvětlitelná dalším užíváním oděvu obžalovaným, resp. tím, že oděv policii vydal až po třech dnech. Odpoutání vláken od tkaniny je podle odborného vyjádření možné, i když žádné jednoznačné závěry v tomto směru např. ohledně maximální doby, po kterou vlákno nakontaktované na tkanině vydrží, či zda vypráním nebo vytřepáním lze nakontaktovaná vlákna odstranit úplně apod., není možno přijmout. Ohledně pochybnosti, že snad vlákna z riflí nalezená na oděvu poškozeného by mohly pocházet z jeho riflí, o nichž vypovídali svědci J. a M., soud uvádí, že se nedomnívá, že by byly důkazy prokázáno, že by měl poškozený v kritické době na sobě rifle. Jednak lze za kalhoty, které měl před smrtí na sobě, považovat ty, které byly nalezeny v bytě, i když soud příliš nerozumí tomu, proč nebyly nalezeny hned při prvním ohledání místa činu, kdy se jednalo o modré kalhoty teplákového střihu z polyesteru, jednak rifle v bytě nalezeny nebyly, přičemž lze

rovněž připomenout, že fyzikálně chemickým zkoumáním byly na trenkách poškozeného nalezena nakontaktovaná i vlákna shodná s vlákny, z nichž byly vyrobeny tyto tepláky, tedy vlákna polyesterová. Tento fakt společně s nálezem polyesterových tepláků v bytě nasvědčuje tomu, že poškozený měl na sobě bezprostředně před smrtí tyto tepláky.

Na tomto místě je pak třeba se zmínit o dalším důkazu, který mohl být proveden až po vyhlášení rozsudku, a tím je výpověď svědka P. M., v níž určitým způsobem popsal vyprávění obžalovaného, v němž se mu přiznal k usmrcení poškozeného. Tuto výpověď svědka soud hodnotil jednak z toho hlediska, zda je pravdivá v tom směru, co měl obžalovaný svědkovi sdělit, a pokud tedy pravdivá je a obžalovaný uvedené skutečně svědkovi sdělil, jak lze tento fakt vyložit. Soud tedy učinil nejprve závěr takový, že výpověď svědka o aplikaci pervitinu s obžalovaným v autě u Otrokovic a jeho alespoň přibližná citace při zachování stěžejních termínů použitých obžalovaným odpovídá skutečnosti. Soud je přesvědčen, že i když obžalovaný a svědek spolu sdílejí společné momenty z minulosti, a to i takové, které by nyní mohly odůvodnit závěr o jejich ne přátelství, jak to vyplývá z výše citovaných usnesení policie či státního zastupitelství a z rozsudku soudu, není namístě považovat výpověď svědka M. apriori za snahu o mstu, i když samozřejmě nelze vyloučit, že právě popisované události, především pak vloupání do bytu svědka, mohlo být určitým stimulem, který svědka přiměl k tomu, aby oslovil orgány činné v trestním řízení. Nikoli ovšem proto, aby jim sdělil lež o obžalovaném, aby se tedy pomstil natolik razantně, že si něco zcela vymyslí, ale proto, aby jim sdělil, co s ním skutečně prožil a co by za normálních okolností soudu nesdělil. Samozřejmě nelze ani vyloučit, že svědek skutečně vyznává určité meze, které by neměly být překročeny, jako je např. usmrcení člověka, kterýžto postoj jej také přiměl k výpovědi. V každém případě však soud hodnotí výpověď svědka, v níž se pokusil tlumočit soudu tehdejší sdělení obžalovaného, za velmi věrohodnou. Jednak z důvodu uvedeného již v předchozích řádcích, jednak také proto, že pokud by byl veden snahou o poškození obžalovaného, mohl by vypovídat nepochybně i podrobněji a přesněji obžalovaného citovat, a jednak také proto, že i to málo, co si zapamatoval ze sdělení obžalovaného, přesně zapadá do dosavadních zjištění soudu. Vedle zmínky o podnikateli, kterému dělal ochranku, zdůrazňuje soud specifický výraz „rohl“, jehož význam je zmíněn výše, a především pak sdělení obžalovaného, že se něco „posralo“ a že onu osobu „prostě“ zabil. Takto popsane okolnosti usmrcení poškozeného jsou totiž v naprostém souladu s přesvědčením prezentovaným soudem již v předchozím rozhodnutí, kde dospěl k závěru, že obžalovaný nevstoupil do bytu poškozeného s úmyslem ho zabít, který dovozoval ze způsobu jeho usmrcení, když dle tehdejšího názoru soudu, na němž se ani nyní nic nemění, plánovaná vražda se nerealizuje údery notebookem a 30 bodnými ranami. Toto přesvědčení bylo dále také odůvodněno požitým práškem na spaní, na kterémžto názoru soud také nic nemění; obžalovaný tedy vešel do bytu s tím, že poškozený bude spát, s čímž dále souvisí také způsob vniknutí do bytu, o němž bude ještě pojednáno.

Soud tedy takto dospěl k závěru, že pokud svědek popisoval setkání s obžalovaným a jeho vyprávění, popisoval to, co skutečně prožil, resp. to, co mu obžalovaný skutečně řekl. Dalším krokem v úvahách soudu tedy byl závěr, jak již vyplývá z výše uvedeného, o souladu sdělení obžalovaného se skutečností, tedy o tom, že obžalovaný skutečně svědkovi popsal, čeho se dopustil. Vzhledem k tomu, že obžalovaný takto hovořil po aplikaci pervitinu, což by případně mohlo vzbudit pochyby o věrohodnosti sdělení, které však soud s ohledem na zmiňovaný soulad neměl, využil působení znalkyně Mgr. Brzobohaté, toxikoložky, v této věci, kterou vyslechl, čímž také napravil pochybení zmiňované odvolacím soudem. (Soud pouze poznamenává, že její původní posudek byl v hlavním líčení čten dle § 211 odst. 5 tr. řádu, jak lze zjistit ze zvukového záznamu, jednalo se tedy o chybu v protokolaci, kde se uvádí § 213 odst. 2 tr. řádu.) Znalkyně se tedy vyjádřila k působení pervitinu na lidský

organizmus, především na psychické rozpoložení člověka, k čemuž uvedla, že úvodní fáze je euforická, uživatel drogy se stává otevřenějším, sdílnějším, ale účinky jsou samozřejmě také dosti individuální. Rozhodně však není možno určité sdělení po aplikaci pervitinu považovat za apriori nepravdivé. K dotazu obhajoby ještě znalkyně připustila v souvislosti s požitím pervitinu i určité hlasové či zvukové halucinace, což tedy zřejmě vyloučit nelze, nicméně s ohledem na obsah toho, co svědek slyšel, je představa halucinací poněkud absurdní. V daném případě je však dle názoru soudu pravdivost sdělení obžalovaného svědkovi potvrzována i citovanými výhrůžnými SMS zprávami, když obžalovaný si zjevně uvědomil, co svědkovi sdělil. V této souvislosti působí rovněž věrohodně vyjádření svědka, že původně vyprávění obžalovaného nevěnoval nějakou pozornost, když tuto vzbudilo právě až vyhrožování obžalovaného. Nelze dále ani přehlédnout i poněkud nelogický postoj obžalovaného k těmto zprávám, pokud uvedl, že to myslel jako slovní hříčku, pokud by tyto zprávy zasílal. Kromě popisu setkání s obžalovaným se svědek M. zmínil také o povaze obžalovaného a především pak o rozpíchání stropu obžalovaným za použití nože, když měl podezření, že je odposloucháván; obžalovaný tedy v určité kritické situaci reagoval opakovaným bodáním nožem v tomto případě do stropu.

Konečně v rámci úvah o naplnění jednotlivých znaků skutkové podstaty trestného činu soud ještě dodává, že z hlediska formy zavinění obžalovaný evidentně jednal v přímém úmyslu poškozeného usmrtit, jak je zřejmé ze zasazení 30 bodných ran do oblasti hrudníku, do míst, kde obžalovaný předpokládal srdce.

Soud tedy podobně jako v případě předchozího rozhodnutí uzavírá tuto pasáž odůvodnění rozsudku konstatováním, že dle jeho vnitřního přesvědčení je obžalovaný M. B. pachatelem popsané trestné činnosti, když tento závěr vyplývá ze souhrnu všech výše zmiňovaných nashromážděných důkazů. Žádné z učiněných zjištění nevzbuzuje na straně soudu pochybnosti v tom směru, že by mohl být pachatelem skutku někdo jiný.

Speciálně se soud ve svém předchozím rozhodnutí dále věnoval způsobu vniknutí obžalovaného do bytu, když dospěl k závěru, že se tak stalo za použití shodného klíče. Tento závěr učinil s ohledem na zjištění, že jeden z klíčů od bytu se ztratil, když nebyl majiteli domu vrácen, dále s ohledem na podání léku na spaní, když za této situace nemohl obžalovaný chtít, aby mu přišel poškozený otevřít, a to i s přihlédnutím ke zjištění, že dveře nebyly otevřeny násilím. Tyto úvahy považoval odvolací soud za vyvozování závěrů, které nemají oporu v provedených důkazech, a vyzval nalézací soud k uvedení důkazů, o které tento svůj závěr opírá, pokud na něm setrvá. Soud za ony důkazy považoval a i nadále považuje uvedené tři momenty, z nichž lze nepochybně dovodit, že do bytu obžalovaný za použití shodného klíče vnikl, nicméně připouští, že v rovině navýsost teoretické lze např. mít i za to, že klíč od bytu mohl obžalovaný od poškozeného získat i nějakým legálním způsobem, příp. že do bytu mohl vniknout za použití k tomu určeného náradí. Ve svém nynějším rozhodnutí tedy s ohledem na uvedené učinil jedinou změnu, když ve skutkové větě uvedl, že do bytu obžalovaný vnikl přesně nezjištěným způsobem. Tato změna se pak odrazila v použité právní kvalifikaci, jak ještě bude vysvětleno.

Na str. 24 zrušeného rozsudku se pak soud zabýval motivací obžalovaného k popsanému jednání, přičemž konstatoval, že tato nebyla přesně zjištěna. V této souvislosti pak zmínil několik možností, jednak realizaci svého předchozího rozhodnutí, které mohl učinit např. z důvodu svého možného propuštění ze zaměstnání, jednak že obžalovaný mohl jednat tzv. na zakázku, a jednak také – a k této variantě se soud přikláněl jako k nejpravděpodobnější – že obžalovaný nepřišel do bytu poškozeného usmrtit, ale za jiným účelem, např. něco odcizit, a poškozený buď nespál, nebo se probudil. K této poslední variantě se vyjádřil i odvolací soud v návaznosti na závěr nalézacího soudu o vniknutí do bytu

za použití shodného klíče, a to v tom smyslu, že pokud měl obžalovaný k dispozici klíč, mohl do bytu vniknout v době, kdy v něm poškozený nebyl. To je nepochybně logická úvaha, nicméně stejně tak logickým vysvětlením této situace dle názoru soudu je, že se obžalovaný chtěl zmocnit určité věci v určité chvíli či se jí potřeboval zmocnit do určité chvíle nebo se jednalo o věc, s níž poškozený byt pravidelně opouštěl a kterou si pečlivě hlídal, což může být např. zmiňovaný notebook, nebo se jednalo o souběh těchto momentů. Za dané situace lze nepochybně uvažovat i tak, že obžalovaný zaútočil na poškozeného tím, co měl právě v ruce či po ruce. Vysoce pravděpodobné pak také je, že po tomto úvodním útoku musel odejít do kuchyně pro nůž, pravděpodobnost, že by měl poškozený nůž v ložnici považuje soud za mizivou, což nasvědčuje i jisté rozvaze při jeho jednání. V každém případě však má soud za to, že v rámci úvah o motivu trestné činnosti je nyní nutno zohlednit také výpověď svědka M., které soud uvěřil, jak je výše uvedeno, a v níž tento uvedl, jak je výše citováno, že se mu obžalovaný svěřil, že se to „posralo“. Za této situace pak má soud za to, že lze postavit najisto, že v daném případě o motivu ve vlastním slova smyslu hovořit nelze, ale že obžalovaný svým jednáním reagoval na z jeho pohledu nečekaný vývoj situace, tedy že se rozhodl poškozeného usmrtit až přímo na místě, přičemž ovšem nebylo zjištěno, jaké okolnosti ho k tomuto rozhodnutí přivedly. Lze důvodně předpokládat, že poškozený v okamžiku útoku nespal; zda však obžalovaný takto reagoval na samotné probuzení, či na nějakou výhrůžku ze strany poškozeného již zjistit nelze. Takovéto vyhodnocení problematiky motivu vedoucího ke spáchání trestné činnosti lze také považovat za pro obžalovaného nejpříznivější.

Odvolací soud se ještě v souvislosti s úvahami o motivu vyjádřil v tom smyslu, že obava z propuštění tímto motivem zřejmě nebyla, neboť k napadení tchána poškozeného jako možnému důvodu k propuštění došlo v lednu 2005, po čemž měla být tato situace vyřešena. Soud tedy dodává, že podle vyjádření osob poškozenému blízkých, např. svědka J., poškozený uvažoval o propuštění obžalovaného prakticky permanentně, a dále je také možno poukázat na výpověď svědkyně S. D., která s poškozeným trávila v létě 2005 dovolenou na Kubě, kde poškozený se svědkem H. řešili, jak by se obžalovaného zbavili, když se dozvěděli, že má v úmyslu podpálit hernu v Prostějově. Soud tedy takto pouze reaguje na úvahy odvolacího soudu, což však v této chvíli již žádný praktický význam nemá.

Odvolací soud ve svém rozhodnutí dále také uvedl, že by považoval za vhodné, pokud by se soud I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí vyjádřil, které provedené důkazy neměly pro jeho rozhodování důkazní význam, čímž reagoval na sdělení nalézacího soudu v odůvodnění rozsudku, dle něhož pokud v rámci hodnocení důkazů nebude některý provedený důkaz zmiňován, má se za to, že nemá žádný důkazní význam.

Soud tedy dodává, že takovým důkazem, resp. důkazním prostředkem, byla mezi svědeckými výpověďmi výpověď svědka G., který popisoval, že již delší dobu po smrti poškozeného potkal obžalovaného, který mu, aniž se ho na něco ptal, začal sám vyprávět o této události a několikrát opakoval, že P. N. nezabil. Z takového sdělení nepochybně žádné relevantní zjištění učinit nelze. Svědkyně L. G., tehdejší přítelkyně poškozeného, uvedla, že v kritické době s poškozeným nekomunikovala, neměla přehled o tom, co dělá. S obžalovaným byla v kontaktu v sobotu v noci (poškozený byl usmrcen z pátku na sobotu), když ji vzal z baru domů. Svědkyně tedy nesdělila nic, co by mělo pro rozhodnutí nějaký význam. Svědkyně K. Ch., bývalá manželka poškozeného, pouze uvedla, že poškozený uvažoval o propuštění obžalovaného po napadení jejího otce, svědka R. Její matka, svědkyně R., potvrdila vyhrožování a napadení manžela obžalovaným. K výpovědi svědkyně se soud ještě vrátí v souvislosti s rozhodováním o náhradě škody. Svědkyně I. B., partnerka svědka H., soudu sdělila, že byla i se svědkem v noci z pátku na sobotu doma. Svědkyně J. S., bývalá přítelkyně obžalovaného, se zmínila o agresivním chování

obžalovaného vůči ní a o tom, že jí dokonce uřezal nožem vlasy. Svědkyně J. W. byla za barem v podniku Las Vegas, když se zde poškozený setkal se svědkem S.. Nic víc si nepamatovala.

Samostatně se lze ještě zmínit o výpovědích svědků J. L. a J. Ž., policistů, před nimiž se při podání vysvětlení měl obžalovaný přiznat k usmrcení P. N.. Soud ve svém předchozím rozhodnutí tyto výpovědi citoval, avšak nijak je nevyužil, neboť měl za to, že je nelze jako důkaz použít, kterýžto postup potvrdil i odvolací soud. Totožná byla i situace v případě výpovědí svědků P. L. a P. P., kteří obžalovaného eskortovali k podání tohoto vysvětlení a byli mu přítomni. Vyslechnut byl také svědek M. B., jehož výpověď soud sice také citoval, ovšem také ji ve svém hodnocení důkazů nijak nevyužil. Jednalo se o policistu, který ve věci dělal prvotní vyšetřovací úkony a popisoval situaci v bytě, čímž svým způsobem suploval protokolo o ohledání místa činu. Dalším vyslechnutým policistou byl svědek R. V., který vyvrátil tvrzení obžalovaného, že svědek J., v té době policista, byl vyšetřován GIBS pro podezření z manipulace s důkazy v bytě, když obžalovaný i tvrdil, že policie byla volána asi až po hodině od nálezů těla. To vyvrátil i svědek Š., který s J. poškozeného našel a který uvedl, že policie i záchranná služba byli voláni okamžitě. Tato svědecká výpověď tedy měla jistý důkazní význam, když potvrdila, že situace na místě činu se od nálezů těla svědky do jeho ohledání nijak nezměnila.

Konečně odvolací soud ve svém rozhodnutí ještě uvedl, že soudu nic nebrání v provedení důkazu přehráním kamerového záznamu MP Otrokovice, který soudu předložil obhájce a který měl zachycovat v kritické době v nočních hodinách pohyb tmavého vozidla v Otrokovicích, které mělo být dle vyjádření obžalovaného vozidlem svědka H.. Tento návrh soud zamítl proto, že obžalovaný nedokázal soudu sdělit, podle jakých markantů lze vozidlo svědka poznat. V nynějším řízení však již obžalovaný na přehrání záznamu netrval.

...

Soud tedy veden výše prezentovanými úvahami dospěl i podruhé k závěru o vině obžalovaného popsáním skutkem a rozhodl citovaným odsuzujícím rozsudkem. Proti tomuto podal tentokrát odvolání pouze obžalovaný a z jeho podnětu věc opětovně projednal odvolací soud, který svým rozhodnutím ze dne 24. 6. 2015, č.j. 6To 41/2015-1572, rozhodl opětovně o zrušení rozsudku a o vrácení věci soudu I. stupně.

V odůvodnění svého rozhodnutí pak odvolací soud předně uvedl, že nalézací soud respektoval pokyny týkající se doplnění dokazování vyplývající z prvního zrušovacího rozhodnutí, nicméně napadený rozsudek dle jeho názoru vykazuje vady spočívající zejména v tom, že se nalézací soud nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí, přičemž bude také nutno stávající dokazování doplnit.

Ve vztahu ke konkrétním pochybením soudu pak především poukázal na odůvodnění prvního odsuzujícího rozsudku, v němž nalézací soud konstatoval, že lze stěží učinit závěr o vině obžalovaného bez důkazu prokazujícího přítomnost obžalovaného na místě činu, kterým měl být znalecký posudek z oboru kriminalistika, odvětví fyzikální chemie, jenž se zabýval charakteristikou textilních vláken nalezených na oděvu poškozeného, popř. na lůžkovinách v posteli, resp. jejich ztotožněním s vlákny, z nichž byly zhotoveny některé části oděvu obžalovaného. Takovým důkazem se však mohl tento znalecký posudek stát pouze tehdy, bylo-li by možno učinit závěr o individuální shodě vláken nalezených a vláken pocházejících z oděvu obžalovaného. Avšak s ohledem na skutečnost, že tuto individuální shodu nebylo možno z provedeného důkazu dovodit, jevílo se tedy druhé odsuzující

rozhodnutí odvolacímu soudu jako poněkud rozporné s předchozím uvedeným závěrem, že pouze prokázání přítomnosti obžalovaného na místě činu touto individuální shodou vláken by mohlo vést k rozhodnutí o vině obžalovaného. Za další problematickou oblast dokazování pak odvolací soud označil vyloučení varianty, zda vlákna modré a modrobílé barvy nalezená na oděvu poškozeného a na lůžkovinách nemohou případně pocházet z jeho vlastního oděvu. V této souvislosti se odvolací soud zabýval také závěry odborného vyjádření autorky Mgr. Ivany Turkové citovanými výše, k čemuž poznamenal, že z tohoto vyjádření vyplývá jak možnost, že vlákna, jejichž vzájemný přenos je při intenzivním kontaktu dvou osob vysoce pravděpodobný, mohou být z oděvu (v tomto případě obžalovaného) odstraněna vypráním (z níž vycházel nalézací soud), tak i rovnocenná možnost, že i přes vyprání by na oděvu obžalovaného mohla vlákna z oděvu poškozeného zůstat. V této souvislosti se ještě odvolací soud zabýval otázkou, jaké kalhoty měl poškozený v kritické době na sobě, přičemž poukázal na výpovědi svědků J. a M., dle nichž měl na sobě při odchodu z bytu rifle, a zabýval se touto problematikou především proto, že nebyla vyloučena ani varianta, že mohlo dojít k přenosu vláken z riflových kalhot poškozeného na jeho další oděvní součástky (mikina, trenýrky a ponožky) i na lůžkoviny. Podle názoru odvolacího soudu navíc za předmětné důkazní situace je prakticky nemožné s jistotou říci, zda měl obžalovaný bezprostředně před smrtí na sobě rifle, tepláky nebo trenýrky, přičemž odvolací soud také poznamenal, že si je vědom faktu, že na ponožkách poškozeného byla nalezena vlákna z polyesteru, z nichž byly zhotoveny tepláky nalezené na místě činu, k čemuž však uvedl, že k takovému přenosu mohlo dojít i jiný den (navíc šlo pouze o druhovou shodu). K problematice vláken nalezených na oděvních součástkách poškozeného a na lůžkovinách tedy odvolací soud konstatoval, že důkazy nashromážděné v tomto směru zatím umožňují učinit závěr prezentovaný nalézacím soudem, ale také závěr o tom, že nalezená vlákna pochází z rifle, které měl ten večer poškozený na sobě. V této souvislosti pak ještě odvolací soud připomenul zásadu in dubio pro reo, která znamená, že v případě několikerého vyznění jednotlivých důkazů se zvolí ta varianta, která bude pro obžalovaného příznivější.

Dále se odvolací soud zabýval výpovědí svědka P. M., přičemž ve vztahu k této poukázal na skutečnosti, s ohledem na které měl dle jeho názoru tuto výpověď hodnotit soud I. stupně poněkud důsledněji; konstatoval, že s ohledem na předchozí kriminální kariéru svědka i s ohledem na to, že nyní vykonává dlouholetý trest odnětí svobody, je jeho věrohodnost jistým způsobem problematizována, což na druhé straně nemá znamenat, že pouze proto, že se jedná o recidivistu, by měla být věrohodnost jeho informací diskvalifikována. Avšak s ohledem na to, jakou váhu jeho výpovědi soud I. stupně dal, měla být věrohodnost jeho výpovědi řešena důsledněji. Za tímto účelem bylo soudu I. stupně uloženo, aby zjistil, zda před napsáním dopisu svědkem orgánům činným v trestním řízení, byl tento kontaktován pracovníky některé policejní složky. Dále pak bylo soudu připomenuto, že v okamžicích, kdy se mu měl obžalovaný svěřovat s usmrcením jisté osoby, byl i svědek sám pod vlivem drogy, přičemž odvolací soud poukázal i na výpověď znalkyně Mgr. Brzobohaté, která se zmiňovala o možné sluchové halucinaci při aplikaci pervitinu. Nalézací soud se měl také vyjádřit k té části výpovědi svědka, v níž se zmiňoval o tom, že mu měl obžalovaný sdělit, že byl také ve vazbě, ale že se to policistům nepovedlo, neboť podle názoru odvolacího soudu takové vyjádření umožňuje dvojí výklad, jednak že byl ve vazbě v souvislosti s trestnou činností, které se dopustil vůči bývalé manželce (kdy ve vazbě skutečně byl), jednak že byl ve vazbě v souvislosti s projednávanou trestnou činností, kdy ve vazbě nebyl. Pokud by se mělo jednat o druhou variantu, byla by věrohodnost minimálně této pasáže významně problematizována. Dále se pak měl nalézací soud zabývat problematikou motivu svědka k podání výpovědi, který mj. uváděl, že se na orgány činné v trestním řízení obrátil až v listopadu 2014, protože předtím o tom ani nevěděl, i když se mu měl obžalovaný svěřit v roce 2012.

Doplnění dokazování:

Soud tedy v rámci doplnění dokazování v intencích rozhodnutí odvolacího soudu nejprve vyslechl pplk. Mgr. Ivanu Turkovou, autorku odborného vyjádření, jehož obsah je shrnut v tomto odůvodnění na str. 27 – 28. Znalkyně se ve svém vystoupení před soudem vyjádřila k předmětné problematice shodně jako ve svém písemném pojednání, když se tedy vyjádřila k přenosu vláken při intenzivním kontaktu dvou osob, kdy je podle ní velmi pravděpodobné, že dojde k přenosu vzájemnému, což konkrétně v tomto případě mělo znamenat, že je velmi pravděpodobné, že pokud nastal kontakt mezi obžalovaným a poškozeným popisovaným způsobem, měla by se objevit vlákna z oděvu poškozeného na oděvu obžalovaného, k čemuž – jak známo – nedošlo. K tomu také shodně dodala, že se nakontaktovaná vlákna časem a používáním oděvu uvolňují, až může dojít k jejich úplnému uvolnění. To také v závislosti na typu látky, na kterou se nakontovala. Znalkyně se navíc vyjádřila ke tkanině, z níž se zhotovují rifle, kdy se jedná o bavlnu barvenou v lázni, přičemž obarvení tkaniny nemusí být stoprocentní; některá vlákna mohou být modrá, jiná modrobílá a některá bílá. Uvedla také, že bavlněné vlákno z riflí bývá jiné (silnější), než bavlněné vlákno z běžného bavlněného trička.

Znalkyně se také vyjádřila ke ztrátě nakontaktovaných vláken, když uvedla, že opět záleží na charakteru textilie, zda se jedná o tkaninu, či pleteninu. U tkanin by bylo v zájmu úplné ztráty vláken na místě oděv vyprat nebo ho nechat chemicky vyčistit. Např. ale u mohérových svetříků praných ručně je předpoklad, že nějaké vlákno uvízne. K bundě obžalovaného, která měla povrch z plastu, znalkyně uvedla, že z ní by vlákna během hodiny až dvou hodin opadala. Ani v případě vyprání tkanin však není stoprocentní, že dojde k úplnému odstranění vláken, navíc se v domácích pračkách nacházejí vlákna z předchozích prání, takže je předpoklad, že by se vlákna nakontovala zpětně na sebe, i když v malém množství.

S ohledem na sdělení znalkyně o možném rozdílu mezi bavlněnými vlákny z riflí a trička byla znalkyně požádána o doplnění jejího zkoumání v tom směru, zda zajištěná bílá vlákna (jak znalkyně uvedla, v závislosti na technologickém postupu při barvení obsahují rifle i pouze bílá vlákna) nacházející se ještě ve spise, která byla nalezena na oděvu poškozeného, pochází z riflí, nebo trička, a to proto, že obžalovaný dle svého vyjádření měl na sobě uvedený večer bílé tričko, které také policii vydal. Další zkoumání znalkyně však v tomto směru žádné relevantní zjištění nepřineslo.

Ve vztahu k problematice vláken soud ještě vyslechl svědkyni Ivanu B.ovou, která měla podle obžalovaného svého času doma ve své práci prát i oděvy poškozeného P. N., což tato potvrdila s tím, že se tak stalo asi ve třech nebo čtyřech případech, přičemž však svědkyně nevěděla, ve kterém období se tak stalo, uvedla pouze, že se v té době poškozený rozváděl. Prala mu oblečení, tzn. trička, spodní prádlo apod., nevzpomínala si, zda mu prala i ložní prádlo.

K oděvu obžalovaného kritického večera se znovu vyjádřil také svědek P. J., který uvedl, že měl rifle a kožené sako, nevěděl však, co měl pod ním. Poškozený měl v době, kdy uklízeli byt, na sobě tepláky a tričko, když večer odcházel z bytu, tak se podle svědka nijak nepřevlékal; svědek také označil za nezvyklé, že měl na sobě tepláky, protože si dával na oblečení záležet; chodíval ve značkovém oblečení a běžně nosil rifle. Když svědek přišel v neděli do bytu, nacházel se kus oblečení u postele, ale svědek již nevěděl, jestli se jednalo o tepláky. Ke skutečnosti, že v předchozích fázích řízení se svědek zmiňoval o tom, že při odchodu z bytu měl na sobě poškozený rifle, svědek uvedl, že má zafixováno, že se poškozeného ptal, zda nejde na diskotéku, protože na to nebyl oblečený. V každém případě

však jeho tehdejšímu oděvu nepřikládal význam. K dění v době nálezů těla ještě svědek uvedl, že tehdy telefonoval svědku H., který na místo přijel, ale do bytu nešel, byli pouze na chodbě.

K výpovědi svědka se vyjádřil obžalovaný v tom smyslu, že svědek ohledně oblečení lže, neboť se obžalovanému mstí za to, že ho kvůli němu vyhodili z práce; prohlásil, že by poškozený v teplácích nikdy z bytu nevyšel. Podle jeho názoru tam tepláky podstrčila policie, když je vyměnila za rifle.

K oděvu poškozeného se vyjádřil ještě svědek L. S., když uvedl, že byl oblečen neformálně, nevěděl však, jaké měl kalhoty, věděl pouze, že měl pestřejší bundu.

Konečně ještě soud vyslechl k problematice nalezených vláken svědkyni A. Š., která poškozenému uklízela v bytě ve Zlíně před přestěhováním do Otrokovic. V tomto případě se jednalo o vlákna nalezená na ložním povlečení a svědkyně soudu sdělila, že povlečení zachycené na fotografiích z místa činu muselo být čisté, protože při stěhování mu staré povlečení sundala a dala do prádla; povlečení zachycené na fotografiích svědkyně znala, ale právě toto poškozený před přestěhováním se nepoužíval.

K odvolacím soudem zmiňované motivaci svědka P. M. ke své výpovědi byl vyslechnut zaměstnanec Věznice Olomouc J. V., který potvrdil, že obžalovaný a svědek se nacházeli po určitou dobu ve věznici společně, nikoli však na jedné cele (to vyplynulo i ze zpráv z věznice). Obžalovaný se vyjádřil v tom smyslu, že se svědek domníval, že mu vykradl byt a nechtěl věřit tomu, že tak učinily jiné osoby, proto se na to téma pohádali. Svědek V. tedy před soudem potvrdil, že mezi svědkem a někým došlo dne 7. 11. 2014 ke konfliktu, nejednalo se však o napadení, ale o nějakou slovní rozepři, kterých bývá ve věznici dost.

Dalším svědkem, který se v mezidobí sám obrátil na orgány činné v trestním řízení, konkrétně na státní zastupitelství, byl J. O., který s obžalovaným sdílel celu ve věznici Olomouc po dobu čtyř dnů v listopadu 2014. Soudu svědek sdělil, že se mu v té době obžalovaný svěřil, v jaké se nachází situaci a konkrétně mu měl k dané problematice říct, že se jednalo o notebook, který chtěl získat svědek H.. Jeho úkolem pak bylo poškozeného uspat a podat o tom zprávu v SMS, což měl i udělat. Co se dělo potom, již šlo mimo něho. Časem, i pod vlivem další písemné komunikace s obžalovaným, svědek dospěl k závěru, že mu obžalovaný neřekl celou pravdu, když se mu jeho popis nezdál úplně logický; především si myslel, že notebook mohl odnést i on sám, když už se v těch místech nacházel. Avšak v době, kdy obžalovanému ještě věřil, se obrátil písemně na státní zastupitelství ve snaze obžalovanému pomoci a v návaznosti na to, jej navštívil ve věznici v Brně policista B.. (Tato skutečnost byla potvrzena věznicí, k návštěvě došlo dne 20. 4. 2015.) Podobně se snažil obžalovanému pomoci i tím, že napsal i svědkovi H., což po něm obžalovaný požadoval, když chtěl dosáhnout reakce svědka na tento dopis; podle něho totiž právě svědek H. poškozeného usmrtil. Dopis svědka měl vyznít tak, že o věci něco ví, a měl čekat na reakci H., která však nepřišla. Ve spise je korespondence mezi obžalovaným a svědkem založena, k čemuž je třeba poznamenat, že její obsah či smysl se pouze obtížně z textu dovozuje, ten se tedy soud pokusil odkrýt výslechem svědka O..

K výpovědi svědka obžalovaný uvedl, že byl šokován tím, že se o věci vůbec s někým bavil, jak zjistil z jeho dopisu. Nic takového po něm nepožadoval a ani se mu s ničím nijak podrobně nesvěřoval. Pouze mu řekl o věci a o H.. Obžalovaný také vyjádřil přesvědčení, že svědek se o věci bavil s policistou B., který se snaží ovlivňovat svědky. Svědek O. potvrdil, že s B. skutečně v kontaktu byl, ale o záležitosti obžalovaného se bavil i s jinou osobou, nikoli policistou, která jej ve věznici navštívila a jejíž totožnost odmítl soudu sdělit. K tomu lze

pouze poznamenat, že ze zprávy věznice bylo zjištěno, že kromě policistů a rodinných příslušníků v měsíci dubnu 2015 svědka ve věznici v Brně nikdo jiný nenavštívil.

Soud tedy v návaznosti na výslech tohoto svědka vyslechl ještě svědka D. H., který potvrdil, že dostal od svědka O. nějaké dopisy, na které však nereagoval, protože je považoval za nesmyslné. Úvodem mu svědek napsal, že je na cele s obžalovaným a že ví o tom, že poškozeného zabil on a že chce tabák a peníze, v posledním dopise (celkem byly tři) se svědkovi omlouval, že to celé nebyla pravda.

K této výpovědi ještě obžalovaný uvedl, že O. nedával kontakt na H., což podle něj znamenalo, že adresu musel mít od policie.

Vyhodnocení provedeného dokazování:

Soud tedy po takto doplněném dokazování přistoupil k opětovnému vyhodnocení veškerých provedených důkazů, přičemž dospěl k závěru, že zde není důvod pro případné změny velké většiny úvah prezentovaných na stranách 17 – 21 a 29 – 37 tohoto rozsudku, na které soud na tomto místě odkazuje. Odvolací soud se ve svém posledním rozhodnutí zabýval prakticky pouze dvěma provedenými důkazy, jednak nalezenými textilními vlákny, resp. jejich zkoumáním, a jednak výpovědí svědka P. M., což jsou za dané situace důkazy, jejichž vyhodnocení by tak mělo mít pro konečné rozhodnutí stěžejní význam. Veškeré další provedené důkazy totiž umožňují učinit závěr, že je pravděpodobné, že se obžalovaný popsaného skutku dopustil, nikoli však že je to bez jakýchkoliv pochybností prokázané a jisté, kterýžto postoj nalézací soud zaujímá již od svého prvního rozhodnutí.

Pokud se tedy jedná o problematiku textilních vláken, odvolací soud se ve svém prvním rozhodnutí ztotožnil s názorem soudu nalézacího, dle něhož bez individuálního ztotožnění nalezených vláken ve smyslu jejich v původu v oděvu obžalovaného nelze o jednoznačném závěru o vině obžalovaného uvažovat. Za této situace se pak odvolací soud ve svém druhém rozhodnutí zabýval opětovným rozhodnutím o vině obžalovaného za důkazní situace, kdy bylo vyloučeno individuální ztotožnění, resp. kdy byla vyloučena individuální shoda nalezených vláken s oděvem obžalovaného, přičemž položil otázku, jak mohl nalézací soud o vině obžalovaného rozhodnout, pokud tato individuální shoda byla vyloučena. K této problematice tedy soud pro vysvětlení poznamenává, že i když byla potvrzena toliko druhová shoda vláken v tom smyslu, že tyto pocházely z (individuálně neztotožněných) riflí, které měl obžalovaný také toho večera oblečeny (ale které také nepochybně běžně používal poškozený), měl nalézací soud před svým druhým odsuzujícím rozhodnutím k dispozici důkaz, který dříve neměl, a to výpověď svědka M., kterou se zabýval již ve svém předchozím rozhodnutí. Tato výpověď tedy z hlediska svého významu pro rozhodnutí o vině svým způsobem nahradila důkaz v podobě zjištění vyplývajících ze zkoumání textilních vláken.

K problematice vláken tedy soud ještě nyní dodává, že tento důkaz neprokazuje, že by se obžalovaný na místě činu nacházel, neboť nelze vyloučit, že vlákna nalezená na oděvu poškozeného mohla pocházet i z jeho vlastních riflí, nejběžnější to části oděvu, které nepochybně na sobě poškozený kdykoliv během posledních dní před svým usmrcením měl. Pokud se jedná o hojně diskutovanou otázku, zda měl poškozený večer bezprostředně před svým usmrcením ony rifle či tepláky z polyesteru, v tomto směru zřejmě nebude možno žádný jednoznačný závěr učinit, i když nález tepláků pod postelí a nenalezení riflí, které by si poškozený před ulehnutím vysvlékl, by tomuto mohlo nasvědčovat. V této souvislosti ještě musí soud odmítnout názor obžalovaného, dle něhož policie mohla s důkazy manipulovat, tedy rifle odstranit, neboť v době bezprostředně po spáchání trestné činnosti nikdo nemohl předpokládat, jak se bude důkazní situace vyvíjet a jaké důkazy budou mít význam. Ve vztahu

k vláknům ještě nebylo možno přehlédnout, že tato vlákna z riflí byla nalezena nejen na oděvu poškozeného, ale také na ložním povlečení, přičemž svědkyně Š. ve své poslední výpovědi soudu sdělila, že povlečení muselo být čisté, neboť před přestěhováním poškozený používal povlečení jiné; lze poznamenat, že použití nového povlečení v první noc v novém bytě by bylo i takřikajíc lidsky přirozené. Za této situace se tedy nabízí otázka, zda bylo možné, aby i tato vlákna pocházela z oděvu samotného poškozeného, což by ovšem předpokládalo, že by tento např. v posteli v riflích uvedeného dne ležel, resp. zda lze vyloučit, že vlákna na ložním povlečení pocházela z jeho riflí. Jakkoli je soud přesvědčen, že je výrazně pravděpodobnější, že se jedná o vlákna z kalhot pachatele, nemůže ani vyloučit, že se jedná o vlákna z kalhot poškozeného, když ke zkontaktování vláken z jeho kalhot – riflí mohlo dojít např. při povlékání či jiné manipulaci s ložním povlečením během uvedeného dne. Pro úplnost lze ještě dodat, že žádná relevantní zjištění nepřineslo ani zkoumání původu vláken pouze bílých, kdy se znalkyně Mgr. Turková zabývala možností, že by se nejednalo o vlákna z riflí, ale z bílého bavlněného trička, které obžalovaný vydal policii (ve smyslu druhové shody). Soud tedy problematiku textilních vláken uzavírá konstatováním, že jejich nález nelze považovat ve vztahu k obžalovanému za usvědčující důkaz.

Ohledně problematiky výpovědi svědka M. pak soud uvádí, že má za to, že se ve svém předchozím rozhodnutí touto dostatečně zabýval, když mj. ve vztahu k motivaci svědka ke své výpovědi s přihlédnutím k určitým rozporům mezi svědkem a obžalovaným konstatoval, že se nedomnívá, že by tyto rozpory mohly vést k nepravdivé výpovědi, ale že mohly vést k ochotě svědka svědčit (v dalším viz str. 34 a 35). K okolnostem, kterými se měl nalézací soud dle rozhodnutí odvolacího soudu v souvislosti s touto výpovědí zabývat, je pak třeba uvést, že nebylo zjištěno, že by svědka navštívil některý policejní orgán před projevením ochoty ze strany svědka svědčit; bylo zjištěno, že došlo k jediné návštěvě, při které byl se svědkem sepsán úřední záznam o podání vysvětlení, na jehož základě byl svědek k soudu předvolán. K té části znaleckého posudku Mgr. Brzobohatého, kde tato připustila možné zvukové halucinace po aplikaci pervitinu, soud uvádí, že podle jeho názoru zvuková halucinace není totéž, co souvislý rozhovor, navíc tedy takový rozhovor, který svým obsahem je v souladu s dosavadními zjištěními soudu, především tedy v tom směru, že pachatel, za kterého soud považoval v předchozích fázích řízení obžalovaného, nešel do bytu s úmyslem poškozeného usmrtit. Soud se také nedomnívá, že by např. specifický výraz „rohl“ mohl být výsledkem sluchové halucinace. Naproti tomu, pokud se měl obžalovaný svědkovi svěřit, že byl ve vazbě, soud je jednak přesvědčen, že hovořil o dané trestní věci, neboť pokud měli policisté něco pokázat, stalo se to v představách obžalovaného nepochybně v této věci, neboť věc byla původně v roce 2006 odložena; ve věci, kdy se trestné činnosti dopustil vůči své bývalé manželce, však byl pravomocně odsouzen, což podle všeho znamená, že v této další věci nepokazili nic. Lze připustit, že se takto jedná o nepřesný či nepravdivý údaj, který by mohl mít za následek určité pochybnosti o věrohodnosti výpovědi svědka, nicméně svědek ve své výpovědi pouze tlumočil, co mu měl obžalovaný svého času sdělit a nelze tedy vyloučit např. špatné zapamatování si veškerých sdělených detailů či nepřesné informace v původním sdělení obžalovaného. Soud v této souvislosti pouze poznamenává, že výpověď svědka M. musí být hodnocena buď z hlediska jejího souladu se skutečností, nebo z hlediska toho, zda se mohlo jednat o výsledek případné halucinace, když se užití těchto kritérií navzájem vylučuje. Konečně k úvaze odvolacího soudu v tom směru, že pochybnosti vzbuzuje tvrzení svědka o tom, že se rozhodl svědčit v roce 2014 proto, že „o tom dříve nevěděl“, i když se mu mělo daného sdělení dostat v roce 2012, soud uvádí, že svědek se takto zmiňoval o tom, že dříve nevěděl o probíhajícím trestním řízení, nikoli o tom, že se měl obžalovaný něčeho dopustit, což lze dovodit z toho, že mj. také uvedl, že se rozhodl svědčit, protože viděl v televizi reportáž o jednom z hlavních líčení.

Pro úplnost lze ještě dodat k výpovědi svědka O. a předložené dopisní korespondenci, což jsou důkazy provedené nad rámec vymezený rozhodnutím odvolacího soudu, že má-li vzbuzovat pochybnosti výpověď svědka M., o to více to platí o výpovědi tohoto svědka, který koneckonců ani nevypovídal např. o tom, že by se mu snad obžalovaný přiznal ke spáchání skutku, ale pouze o tom, že mu obžalovaný k věci něco řekl, ale on sám vyhodnotil toto jeho sdělení jako vzbuzující pochybnosti. Jeho snaha o oslovení svědka H. také neměla žádné logické opodstatnění, naopak z výpovědi svědka H. by bylo možno spíše dovozovat, že svědek O. sledoval svůj vlastní zistný zájem. Podle názoru soudu ani z jeho výpovědi, ani z předložených dopisů, jejichž smyslu bylo poněkud obtížné se dopátrat, nebylo možno dovozovat nic, co by bylo možno považovat za důkaz ve vztahu k obžalovanému za usvědčující.

Shrnutí:

Podle názoru soudu tedy lze veškeré provedené dokazování shrnout konstatováním, že v dané věci byla nashromážděna celá řada důkazů, která činí pachatelství obžalovaného pravděpodobným, nikoli však bezpečně prokázaným. Důkaz, takřikajíc korunní, který by takový závěr umožňoval učinit, v dané věci opatřen nebyl. Nalezená textilní vlákna takovým důkazem být zjevně nemohou, jak bylo vysvětleno výše. Pokud se jedná o výpověď svědka P. M., která má podle názoru soudu značnou výpovědní hodnotu, resp. usvědčující potenciál, ve vztahu k této soud akceptuje výše naznačený ostražitý přístup odvolacího soudu k jejímu hodnocení, přičemž i nalézací soud připouští, že přes veškerý její důkazní význam jí chybí síla přímého svědectví podpořená např. nezatížeností vztahů mezi obžalovaným a svědkem minulostí. Soud si je samozřejmě dobře vědom známé zásady *in dubio pro reo*, o níž se ve svých rozhodnutích opakovaně zmiňoval odvolací soud, a dospěl nyní k závěru, že při jejím důsledném uplatňování, je nyní nutno učinit závěr o tom, že nebylo zcela bezpečně a bez jakýchkoliv pochybností prokázáno, že by byl právě obžalovaný pachatelem předmětného skutku, což tedy vedlo k rozhodnutí o jeho zproštění obžaloby. Toto rozhodnutí pak současně muselo vést k rozhodnutí o odkázání poškozených s jejich nároky na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních, když jiný postup trestní řád ani neumožňuje.

POUČENÍ: Proti všem výrokům tohoto rozsudku je možné podat odvolání do 8 dnů ode dne jeho doručení k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně, pobočky ve Zlíně.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku a obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká.

Poškozený může odvoláním rozsudek napadnout pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Poškozený může požádat o vyrozumění konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění, žádost se podává u tohoto soudu.

Odvolání musí být do osmi dnů od doručení písemného vyhotovení rozsudku odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda jej podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Jestliže odvolání nesplňuje náležitosti obsahu odvolání, může být odvolacím soudem odmítnuto.

Krajský soud v Brně, pobočka ve Zlíně,
dne 25. listopadu 2015

JUDr. J. Dufek, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Monika Tomáščíková